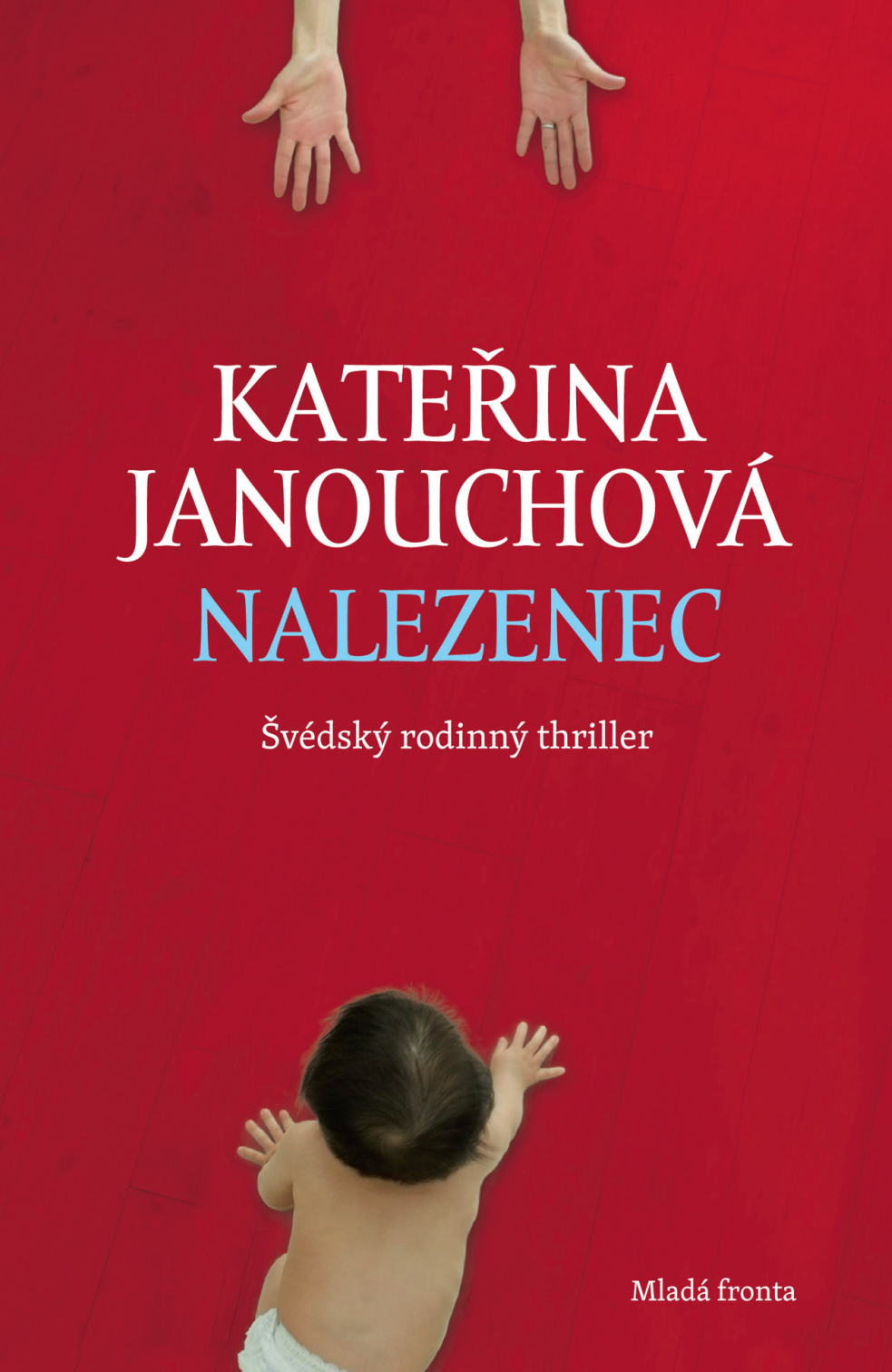

KATEŘINA JANOUCHOVÁ NALEZENEC

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

KATEŘINA JANOUCHOVÁ NALEZENEC

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová.

Text © Kateřina Janouchová, 2010

Translation © Lucie Johnová, 2014

PRVNÍ ČÁST

MIMINKO NESMÍ PROCHLADNOUT. Opakovala si ta slova jako nějakou mantru, snažila se tak udržet si odstup od svých pocitů. Ocitla se poprvé tvář v tvář svému životu a vidí ho takový, jaký skutečně je. Nejradši by všechno prostě nechala za sebou. Porodní bolesti, bezmoc.

Dítě představuje problém z hlediska minulosti i budoucnosti. Tolik bolesti a žalu! Tolik strachu. A tak obrovský pocit viny.

Ale když to malé zmizí, bude možná schopná jít dál. Stát se novým člověkem. Může se pokusit zapomenout.

Bylo léto, ale ona věděla, že novorozeňata mohou prochladnout i teď, to se naučila. Oblékla holčičce tričko s dlouhými rukávy, dupačky, ponožtičky. Dala jí i svetřík a přes to všechno jí natáhla kombinézku. Zabalila ji do deky. Poznává v obličejíčku novorozeněte své vlastní rysy? Nebo, což by bylo ještě horší, poznává v něm rysy své matky? Nebylo snadné odtrhnout od té maličké tvářičky pohled, odvrátit se od podoby, která svědčila o tom, že ona a dítě patří k sobě. Přesto to musí udělat. Nemá na vybranou.

Kruh se uzavřel. Splatila starý dluh, odčinila skutek, který způsobil tolik trápení. Za přísnou šedou fasádou téhle budovy čeká bezpečí a život, lidé, kteří by měli být schopni porozumění. To, co teď dělá, dělá kvůli té maličké, ale také kvůli sobě. Dělá to proto, aby se zachránila, aby mohla žít dál. Její matka mluvila o osudu. O tom, že se musí podřídit tomu, co je jejím údělem.

Ale ona to odmítla udělat.

Ne, ona se nevzdá.

Dítě se ozvalo. Má hlad. No samozřejmě. Najednou byla hrozně unavená, netoužila po ničem jiném než si lehnout, poddat se vyčerpání. Nechtěla si připouštět, že malá musí jíst, nechtěla tu drobounkou pusinku cítit na svém těle. Co by to s ní udělalo? Mohly by se jí zmocnit pochybnosti. Mohla by si to rozmyslet.

Když procházela mezi zaparkovanými auty, v hlavě jí vířily myšlenky jedna přes druhou. Opravdu nemá na vybranou? Není tu nějaká jiná možnost? Na okamžik měla před očima jiný život. Život, v němž

by figuroval uklizený byt, bílá dětská postýlka, nad kterou by byly zavěšené pestré barevné hračky, na okně by stály kořenáče s květinami, na poličce by bylo narovnané umyté nádobí. Jistota a bezpečí, žádné drama. Klid a mír a maličké děťátko, které by se batolilo po místnosti. Ona sama, spokojená se svým životem. *Máma*. Někdo, kdo by ji miloval, děťátko, které by ji potřebovalo. Někdo, komu by mohla lásku oplácet. Koho by mohla milovat beze strachu. Nějaký muž? Ne nezbytně. I když možná by se přece jen měl vrátit, snad by tam přece jen měl být. Odpuště.

Ne. Tohle by nezvládla. Neví, jak na to. Neumí milovat. Člověk, který se nikdy neměl možnost podobnou souhru naučit, se pohybuje na tenkém ledě. A kdyby se z ní měla stát druhá Ragnhild... jaká hrůza! Za těchto okolností bude lepší, když se zachová zodpovědně tady a teď. To nejmenší, co pro své děťátko může udělat, je, že mu zajistí lepší život, než měla ona sama. Pro jiné lidi je těžké dát někomu sbohem. Pro ni však loučení vždycky znamenalo něco pozitivního. Zato se bála setkání. Návratů.

Najednou se za ní vynořilo nějaké auto. Ustoupila stranou. Neotočila se. Hlavně ať tady nezastaví. Ať tu z něj někdo nevystoupí. Ale vůz ji minul a jel dál. Znovu na ulici osaměla.

Konečně je u cíle.

Nadešel čas se rozloučit.

Maličká usnula.

Nejspíš je to jediné dobře.

Už neotálela a odložila tašku s dítětem na zem.

Potom zazvonila. Dlouze. Když se z domácího telefonu ozval nějaký hlas, trhla sebou. Ale neohlásila se, jenom zazvonila znovu. Držela prst na tlačítku zvonku a poslouchala rozčilený hlas na druhém konci. Dítě, které leželo na zemi kousíček od jejích nohou, se ošilo.

Ale to už teď není její věc.

Naposledy se na holčičku podívala.

Znovu stiskla tlačítko zvonku.

Pak se otočila a rozběhla se pryč.

CECILIE SE DÍVALA na úzký proužek bílého plastu a trochu se jí třásla ruka. První čárka se na těhotenském testu objevila okamžitě – tak jako vždycky. Technický důkaz, že test funguje, jak má. Teď bude třeba chvilku počkat, zhruba půl minuty. Někdy to bylo méně. Někdy více. Napjaté, srdcervoucí, nervózní čekání. Kratičká chvilka, která je přitom rozhodující. Rozdělí čas na „předtím“ a „potom“. Druhá modrá čárka, stěží viditelná, je vlastně celkem bezvýznamná. Přesto je ale v tuhle chvíli důležitější než cokoli jiného.

Dramata všedního dne. Člověku mohou připadat hrozně vzrušující a osudová. A ona tu teď sedí uprostřed představení a připadá si podivně odkrytá a zranitelná. Kulisy k tomuhle scénáři byly tvořeny opotřebovanými zubními kartáčky v pestrobarevných kelímcích, flekátními koberečky do koupelny a vlhkými ručníky na sušáku. Cecilie se posadila na okraj vany a nechala ruku s těhotenským testem klesnout na stehno. Zvenku k ní doléhaly hlasy, holčičky se smály a John něco volal. Její rodina byla velmi blízko, a přitom v jistém smyslu hrozně daleko. V tuhle chvíli je sama, sama se musí vypořádat s tím, co se stalo. Umyvadlo by potřebovalo nastříkat čisticím prostředkem a pořádně umýt, uvědomila si, když jí zrak padl na šedivý povlak na lesklém bílém smaltu. John po sobě nikdy nedokázal pořádně uklidit. Sice po holení spláchl z umyvadla zbytky vousů, ale s těmhle „jemnými detaily“, jak jim říkal, už si hlavu nelámal. Šedý povlak na umyvadle. Jako by tyhle věci byly vždycky výhradně jejím údělem. Občas se stávalo, že si čistila zuby a zároveň drhla umyvadlo, prostě jí to nedalo. Schopnost dělat víc věcí najednou. Tohle prokleté nadání! Skutečnost, že ženy dokážou zároveň provádět několik různých činností. Nicméně někde v hloubi duše se jí takhle její schopnost zamlouvala. Díky ní budou zuby vyčištěné a umyvadlo znovu bílé. Jenže právě teď na to neměla sílu, neměla chuť být onou schopnou a pečlivou osobou, která neustále podává skvělé výkony a udržuje věci v pořádku. Proužek bílého plastu, který držela v ruce, jí připadal hrozně těžký. Srdce jí bušilo, měla dojem, že si přidává několik divokých úderů navíc. Příval adrenalinu. Její nitro se pokoušelo vysílat signál o hrozícím nebezpečí. O tom, že se něco chystá, že se má něco stát. Vlastně už to věděla předem, vycítila to. Tak tomu bylo vždycky, pokaždé, když

v minulosti na takovýhle proužek bílého plastu čurala. Tělo jí dávalo jistá znamení. Někdy sice nějaký čas mlčelo, ale nikdy nedokázalo své tajemství skrývat dlouho. Všechny příznaky tu byly, hezky zjevné a jasné. Únava, přecitlivělost, při chůzi zřetelně cítila, jak má ztěžklá nadra, jako by se jí výrazněji houpala. Poslední dny si víc uvědomovala jejich existenci, cítila, jak se jí bradavky trou o měkkou látku podprsenky. Nemluvě o tom, jakou má neustále chuť na nakládanou řepu. Všechna tahle drobná vodítka dávala dohromady ucelený obraz, v té skládačce už mnoho dílků nechybělo. Přesto tomu však stále nedokázala tak úplně uvěřit. Ona, Cecilie Lundová, matka čtyř dětí, že by byla těhotná? Znovu?

Pohnula rukou a zvedla si těhotenský test blíž k očím. Trochu je přimhouřila. Uplynulo už víc než půl minuty. A samozřejmě že tam ten druhý proužek byl, teď ho bylo vidět daleko zřetelněji. Napřed byl jen světlounký, bleděmodrý jako první jarní pomněnka. Vzápětí jí však barevná čárka přímo před očima ztmavla a zvýrazněla, takže připomínala spíš chrpu. Nabyla jasného odstínu, který nepřipouštěl, aby se nad ním jen tak mávlo rukou.

Ceciliinou vůbec první reakcí byla živelná, překypující radost. Tělo funguje, jak má, přírodě byl dán volný průběh. Jisté buňky se spojily, podařilo se jim završit onu nebezpečnou cestu jejím tělem. Před očima se jí začaly odvíjet scény, které se možná v budoucnosti odehrají, obrázky těhotenského břicha, porodu, krve a bolesti. I toho, co bude následovat, oněch dlouhých měsíců plných radosti a neklidu. Přivést na svět dítětko, ach, jak dobře to zná! Probdělé noci a starost, jestli miminko není nemocné, dlouhé čekání, než se její tělo po porodu zotaví. Kojení. Prvotní radost vystřídalý strážlivé úvahy, které ji přenesly zpátky do současnosti. Není přece tak naivní, aby si skutečnost lakovala narůžovo, vždyť už tím vším prošla čtyřikrát a má toho spoustu za sebou. Mít pět dětí není žádná legrace, člověk k tomu nemůže přistupovat lehkomylně. Mít pět dětí je velká věc, něco ohromujícího. A k tomu ještě ty vztahové záležitosti, láska k Johnovi, která je nyní tak křehká. Čím víc o tom Cecilie přemýšlela, čím víc zvažovala všechny skutečnosti, tím složitější jí celý ten projekt připadal. Navenek to mohlo vypadat jednoduše, jako by už všechna správná

rozhodnutí byla učiněna. Ale pod povrchem myšlenky narážely jedna na druhou, až se jí z toho dělalo slabo. Navzdory sezením u rodinného terapeuta Gideona Zetterberga, navzdory tomu, že se v tuhle chvíli zdálo, že je všechno v pořádku, neměla ve svých citech zdaleka jasno a nebyla si jista svým manželstvím ani tím, zda má jejich vztah vůbec nějakou budoucnost či jak by ta budoucnost měla vypadat. Jistě, ona a John zůstanou spolu, budou i nadále na jedné lodi, nerozvedou se a neprodají dům. Ale ještě tu zůstávalo několik otazníků, byly zde stíny, jež ji zároveň lákaly i děsily. Něžné hnědé oči jiného muže, vlídlný hlas v telefonu, někdo, u koho nacházela porozumění. Někdo, kdo nebyl otcem jejích dětí, někdo, jehož jméno si ani nechtěla vybavovat v mysli. Hrozně ji popuzovalo, že si připadá takhle zmatená. Proč prostě nemůže být jako všechny ostatní ženy, jako kterákoli z nich, a mít nekomplikovaný citový život, který by jako široká řeka poklidně plynul kolem krásných břehů? Kdy ses ocitla na šikmé ploše, Cecilie Lundová? ptala se sama sebe, jak tam tak stála s pozitivním těhotenským testem v ruce. Proč se prostě nemůžeš spokojit s tím, co máš?

Kdysi, před necelým rokem, byla i ona takovou poklidnou, trochu línou řekou. Byla pohřbená mezi věčným mytím nádobí, praním a domácími úkoly dětí a myslela si, že to bohatě stačí ke spokojenému životu bez nějakých zvláštních starostí. Jako kdyby hromady prádla a špinavé talíře mohly fungovat jako jakési očkování a chránit ji proti nepředvídatelnostem, které jsou neoddělitelnou součástí života. Babička Sonja říkala: „Raduj se z chvil, kdy se nic neděje, holčičko, v životě jsou nejšťastnější právě dny, na které si ani nevzpomeneš.“ A zřejmě měla pravdu, Cecilie si však kdysi spokojeně užívala pohodlí samolibé spořádanosti a připadalo jí, že má všechno pod kontrolou. Jenže to byla jenom iluze, ve skutečnosti toho s každým ubíhajícím dnem věděla méně a méně. Když jako matka začínala, byla si většinou věcí naprosto jistá... byla přesvědčená, že má jen ty nejušlechtlejší záměry, že ji dobré úmysly ochrání před... před čím vlastně? Před zármutkem? „Zármutek přijde, ať chceš, nebo ne, ale když máš štěstí, nepostihne tě dnes, ale až zítra.“ Další Sonjina moudrá slova.

Barva borůvek, macešková modř. Druhá čárka na těhotenském testu teď doslova svítila. Jen se na mě podívej, tady jsem, říkala jí. Jsem tady, nezbyvá ti než mě přijmout.

Bylo to od nich tak amatérské, tak hloupé. Prostě se nechali unést tělesnou touhou, poddali se jí. Vykašlali se na ochranu a chovali se jako dva nadržení pubertáci. Je tohle těhotenství výsledkem onoho dostaveníčka v Johnově ateliéru, nebo té rychlovky na Christinině oslavě? Cecilie cítila, jak jí do tváří stoupá horko, a zabrnělo ji v tříslech. John jí tehdy připadal tak nový. Jeho vůně. Jeho dotyky. Tak takhle tedy příroda vyláká z rozumného člověka děti, tím, že mu úplně zatemní mysl? Jakmile přijde ke slovu vášeň, veškerý intelekt jde stranou. Cecilie pro tu chvíli přestala myslet. Jenom přijímala a dávala a sama si také brala, dychtivě se chápala všeho, co se jí nabízelo, bylo přece třeba označit si své teritorium. Náhle Cecilie pocítila i jisté uspokojení – vždyť teď, když ona a John budou mít dítě, už Johnova případná milenka nemá co nabídnout. Ona, ta nenáviděná „jiná žena“, přece oplodněná nebyla. Kdepak, to je směšná představa, s tou ženskou by si John dítě nikdy nepořídil.

Ale k čemu je vlastně takovéhle soupeření, taková potřeba někomu něco dokazovat? Cecilie přece vůbec nic dokazovat nemusí, vždyť ona a John už mají společný život, děti, dům, všechny ty sdílené zkušenosti. A proto, právě proto, by si teď měli dát načas, měli by jeden u druhého najít skutečnou jistotu. Prostě se snažit žít bok po boku, nikam nespěchat a nepožítovat si hned další dítě. Copak toho nemají už tak dost, když teď s Williamem mlátí puberta, Marcus se chová poněkud vyhybavě a holčičky pořád ještě jednou nohou stojí v miminkovském světě? A pak jsou tu ještě oni dva a taky se pořád něco děje.

Modřejší než soumrak nad Lindängstorgetem. Modř jasná jako Sofiiny oči, rozpustile třpytivá jako voda dole v aspdalském přístavu. Ta čárka jako by se na ni z bílého plastového proužku usmívala. Jako by jí šeptala: Jsem tady a taky tady zůstanu. Chceš mě? Přijmeš mě? Neříkej ne, řekni možná, možná, možná...

Tam venku vesele povykovala část její rodiny, holčičky ve svých bílých šatíčkách a John, opálený a s úsměvem na rtech.

Vtom jí v zadní kapse džínů zabzučel mobil. Nová esemeska. Cecilie odložila těhotenský test na umyvadlo a vytáhla telefon z kapsy. „*Jak se máte? Doufám, že je všechno v pořádku,*“ zněla zpráva.

Prostá, nekomplikovaná slova. Projev přátelské starostlivosti. Ale mezi řádky se skrývá i něco jiného. Vždyť ta zpráva je od něj. Od policisty se svůdnýma očima a neodolatelným úsměvem. Proč v ní vyvolává takový pocit studu? A proč si díky němu zároveň připadá tak jedinečná?

Může mu odpovědět později. Teď toho má přece tolik na práci. Když se vzápětí ozvalo zaklepání na dveře koupelny, rychle esemesku smazala. Jistěže mu může odpovědět později. Anebo – možná radši vůbec ne.

MOC KLIDNÝCH OKAMŽIKŮ k dalším úvahám se jí už nenaskytlo. Zmačkala obal těhotenského testu do maličké kuličky, kterou zahrabala v koši na papír hluboko mezi ostatní smetí. Nemůže ho nechat ležet úplně nahoře, to prostě nejde, nikdo by se neměl dozvědět, že si nějaký těhotenský test dělala. Do koupelny se dobývala Sofie.

- Mami, nemohla bys mi učesat dva zamotance za ušima, prosila.
- Vypadám hrozně rozčuchaná. Prosím, mami, mohla by sis pospíšet? Vždyť už mají každou chvíli přijít! Co to tu vlastně děláš?

Holčička si ji znepokojeně prohlížela. Ještě nedávno byla Cecilie upoutaná na lůžko, po onom pokusu o znásilnění byla samá modřina a cítila se vyčerpaná. Teď už je maminka zase na nohou a může být s nimi. Ale určitá úzkost zůstala, Sofie se naučila Cecilii trochu víc pozorovat a hlídat, chovala se k ní s přehnanými ohledy, až příliš dospěle.

- Já... Cecilie se zarazila, najednou nevěděla, co říct. Nechtěla své dceři lhát, nepřipadalo jí to správné. Ale říct pravdu jí taky nemohla. Pětileté dítě by tomu přece nemohlo porozumět.

- Chtěla jsem se jenom ještě trochu zkrášlit, odpověděla po krátkém zaváhání. - Samozřejmě chci být na té oslavě hezká.

Sofie se natáhla po kartáči na vlasy.

- Ale mami, ty už přece hezká jsi, moc hezká. No vážně. Mohla bys mi teď pomoci s těma vlasama?

Podala kartáč Cecilii.

- No tak dobře, pojď sem. Máš nějaké gumičky?

Holčička se rozzářila.

- Jasné! Vezmeme na to ty nový, ty s Kitty! Ty jsou nejhezčí!

Sofie zatřepala světlými vlasy.

- Dělej, mami, popoháněla Cecilii.

Když dcerce česala vlasy a snažila se rozmotat zacuchané pramínky, nacházela v té činnosti něco příjemně předvídatelného.

- Jau, vyjekla Sofie.

- Promiň, omluvila se jí Cecilie. - Ale víš přece, že se snažím být co nejopatrnější.

Dětské vlasy, vždycky tak neposlušné. Jemňounké vlasy začaly elektrizovat a ježily se Sofii kolem hlavy.

- Nastríkáš ti na ně trochu balzámu, nabídla dcerce Cecilie.

- Jo, dobře, ale dělej!

Sofie natáhla krk a vyhlédla ven do zahrady.

- Už je tu babička!

Skutečně nebylo nijak snadné stočit Sofiiny vlásy do jakýchsi preclíků, jak si holčička poručila. Cecilie bojovala s jednotlivými pramínky, které nejevily zrovna moc ochoty ke spolupráci. Nakonec se jí podařilo vytvořit dva obstojné „zamotance“, které zajistila gumičkami a sponkami.

- Podívej se do zrcadla, jak se ti to líbí? zeptala se.

- Paráda! Díky, mami!

Sofie jí vlepila na tvář vlhkou pusou.

- Ale teď musíš taky sejít dolů.

- Hned to bude, беруško. Jenom si ještě dám oční stíny.

Sofie přikývla a otevřela dveře.

- Ale slib mi, že hned přijdeš! Slib mi, že tady nebudeš moc dlouho!

Cecilie se usmála.

- Slibuju.

Co by dělala bez dětí, bez toho, jak se neustále dožadují její pozornosti? Nejspíš by si teď lehla a bez hnutí by zírala do stropu. Jako by nikdy nemohla domyslet žádnou úvahu až do konce. V uplynulém roce byla nucena každou myšlenku, která ji napadla, odložit stranou, nacpat ji do zásuvky přetékaající ostatními myšlenkami, které stačila domyslet jen napůl. Ale možná je to tak lepší. Protože co by se asi stalo, kdyby ty myšlenky skutečně do konce domyslela?

Třpytivé oční stíny, lehký dotek štětce s tvářenkou, pár tahů leskem na rty. Zdá se jí to jenom, nebo opravdu vypadá vyčerpaně? Když se na sebe podívala, nebyla si tak docela jistá. Opatrně si položila ruku na břicho. Na břicho, které bude možná brzy opět velké a mohutné, jako už čtyřikrát předtím. Jak se dá zvládnout pět dětí – nejspíš si budou muset koupit větší auto. A měli by dát do pořádku ten pokoj v podkroví, možná by si ho měli vzít ona a John, děti se pak můžou přestěhovat. Nebo zkrátka budou muset zrušit pracovnu, i když v tuhle chvíli vlastní prostor asi ze všech nejvíc potřebuje William. Ten z nového sourozence nejspíš moc velkou radost mít nebude. Nebo

že by ho to naopak potěšilo? Možná zareaguje jinak, než Cecilie očekává.

– Mami, no tak už pojď!

Do koupelny se znovu přitítila Sofie a zatahala Cecilii za rukáv.

– Ty jsi ale krásná! Já chci taky oční stíny.

Cecilie zavrtěla hlavou.

– Ba ne, kočička, na to jsi ještě moc malá.

– Prosím...

Aby se malé holčičky malovaly? Ani náhodou.

– Babička mi malovátka půjčuje.

No jistě. Christina žádné zásady týkající se spodní věkové hranice pro používání líčidel neuznávala. Cecilie si sotva slyšitelně povzdychla.

– Teď už to necháme být. Pojď, jdeme.

Od onoho přepadení, ke kterému došlo před několika týdny, se Cecilie mezi lidmi cítila poněkud nesvá a velmi dobře si to uvědomovala. Představa nadcházející dětské oslavy ji ochromovala a probouzela v ní obavy. Před Sofií ale nic z toho nemůže dát najevo.

Vzala děvčátko za ruku.

– Pořádně si to užijeme, prohlásila a jenom doufala, že její hlas neprozrazuje, co ve skutečnosti cítí.

Uspořádat dětskou oslavu na zahradě byl vděčný nápad, člověk si tak ušetřil všechen ten nepořádek v domě a děti navíc mohly být na čerstvém vzduchu. Grétka večer před onou velkolepou událostí ani nemohla usnout, konečně se budou slavit její čtvrté narozeniny! Teď byla zahrada plná dětí, které dováděly pod jabloní a jejich smích a pokřikování se nesly nad rozkvetlými zahrádkami na Lindängstorgetu. Cecilie ten obrázek s úsměvem pozorovala, pohled na hrající si děti jí zvedal náladu a dodával jí naději. Na stole pokrytém vzorovaným voskovým ubrusem stál podnos se skořicovými koláčky, čokoládovým dortem ozdobeným lentilkami a džbánem s jasně červenou vodou se šťávou.

Na oslavu byli samozřejmě pozváni i ostatní členové rodiny. Obě Ceciliiiny sestry, Susanna a Marie, na sobě měly světlé šaty, Marie s sebou přivedla i své dva syny. Alexandra, Susannina dospělá dcera, se

rozhodla, že radši zůstane doma. Ceciliina matka Christina dorazila mezi prvními a hned začala nadšeně líčit, že jí byla nabídnuta spolupráce na novém vzrušujícím projektu – měla moderovat televizní pořad. Jeho hlavním tématem měly být vztahy, bude to vlastně takový časopis pro ženy ve formě televizního programu a Christina se má stát jeho „tvář“. Její manžel Lars-Åke se tvářil hrdě a spokojeně pokyvoval hlavou. Prababička Sonja se usadila do stínu, aby dopřála nohám trochu odpočinku, a v širokém klobouku v barvě holubičí šedi vypadala jako úctyhodná matka rodu, krásná a moudrá. Bylo zde i pár lidí ze sousedství a jejich děti. Obrázek jako vystřižený z reportáže v nějakém rodinném časopise, spokojená rodinka v přírodě.

Cecilie se tou idylkou nechala pohltit, krájela dort a podávala ho hostům na papírových talířcích s panenkou Barbie, nalévala pití, rozdávala brčka, růžovými ubrousky utírala dětem ulepené pusy. Odmítala si připustit, že ji telefon v zadní kapse džínů přímo pálí, protože jí nabízí možnost odpovědět na jistou vymazanou esemesku.

– Když se tak na všechny ty děti dívám, říkám si, jestli bych vůbec další ještě zvládla, poznamenala Marie, její mladší sestra, která si přišla stoupnout vedle ní. – Kluci už jsou přece jenom docela velcí. Vážně se mi chce znova začínat s kojením a plínkami a tak dále zase úplně od začátku? Nejsem si jistá. Ale někdy to opravdu chci. Mám dojem, jako by ještě něco mělo přijít. Máš to taky tak?

Marie se napila kávy a pokračovala, aniž čekala na odpověď.

– U tebe to ale nejspíš bude jiné, koneckonců máš čtyři děti a já jenom dvě, navíc Grétka je ještě maličká. Pravda, sice už ji vyloženě nekojíš, ale ještě pořád máš na starosti malé dítě. Takže ti nejspíš bude připadat přirozenější, že už žádné další děti mít nebudeš. Nebo ne? Jak je to?

Tuší snad něco? Cecilie měla najednou pocit, že Marie tu novinu, kterou ona zatím nemá chuť vytrubovat do světa, nějak uhodla. Z náhlého popudu se rozhodla, že bude mlčet, že radši ani neotevře pusy. Protože jinak hrozí nebezpečí, že všechno prozradí. Lhaní jí nikdy nešlo.

Ted' se jenom zasmála a zahleděla se k šeríkovým keřům. Snažila se tvářit lhostejně.

- Vzhledem k tomu, co se mezi mnou a Johnem stalo, teď není zrovna nejvhodnější situace na takovéhle úvahy. Děti jsou momentálně to poslední, na co myslím, řekla opatrně a uhladila ubrus na stole.

Marie se jí podívala do očí. Cecilie neuhnula pohledem a z poloprázdného podnosu si vzala kousek koláče. Mezitím k nim naštěstí přistoupila Susanna a rozhovor přerušila.

- Tak copak to tu probíráte? zeptala se a přihladila si dokonale načesané světlé kadeře. - Panebože, to je ale horko! A to máme jet příští týden do Barcelony. Skoro se mi tam ani nechce, když je takhle krásně, mohli bychom klidně zůstat tady ve Švédsku.

- Bavíme se o dětech, informovala ji Marie.

- No samozřejmě, přikývla Susanna. - Jako obvykle.

- Jak se má Alexandra? zeptala se Cecilie a převedla tak řeč na Susanninu dceru.

- Ale jo, jde to, díky. Ten její blog šel s popularitou hrozně nahoru, má víc návštěvníků než kdy předtím. Ale teď začala mluvit o tom, že by šla na práva. Thomas z toho má hroznou radost. A já, já taky doufám, že se do toho pustí a že najde v životě tu správnou cestu.

Susanna si za řeči míchala kávu.

- S malými dětmi je to asi jednodušší, co? podotkla Marie. - Zrovna jsem se ptala Cissy, jestli nechce ještě další.

- Ale no tak, proboha, ovšemže ne. Co si to o mně vlastně myslíš? Cecilie energicky zavrtěla hlavou.

- Když u tebe člověk nikdy neví! Dokážu si představit, že asi bude dost těžké o něčem takovém neuvažovat. Když máš neustále na očích nastávající maminky a miminka, poznamenala Susanna, a když se na Cecilii podívala, v jejím pohledu se odrážel pocit, který asi nejvíc připomínal zděšení.

- Spíš bych řekla, že je člověk díky tomu vůči těmhle věcem imunní, usmála se Cecilie.

Ale ten úsměv jí připadl prázdný. Vždyť svým sestrám lže přímo do očí. Najednou zatoužila, aby už den skončil. Představa, že položí hlavu na polštář a usne, jí náhle připadala neuvěřitelně lákavá.

- Bill napřed nebyl nadšený, že bych chtěla třetí dítě, prohlásila Marie. - Ale teď na tom pracujeme ze všech sil. Koupila jsem si takové

ty testy, které ukážou, kdy se uvolnilo vajíčko. Nechtěla bych propást správný den. Takže doufám, že se to v létě povede. A v tom případě budeme mít jarňátko. To by bylo naprosto dokonalé! Podle mě je skvělé, když se dítě narodí někdy začátkem roku, je otrava, že kluci mají narozeniny, zrovna když končí škola. I když narozeniny v červnu taky nejsou tak špatné.

Je to prostě nespravedlivé. To Marie by měla být v jiném stavu, ta by z toho byla celá šťastná. Marie, nikoli ona. Zdálo se jí to tvrdé, téměř absurdní. Navíc jí její reakce připadala hluboce nevďěčná. Málem rouhavá.

– Jdu si trochu popovídat s babičkou, oznámila sestrám, aby nepřijemné myšlenky zahнала.

– Jasně, jen běž, pobídla ji Marie. – Já zatím půjdu prohodit pár slov s mámou.

Cecilie se babičce moc ráda dívala do očí. Byla ráda v její blízkosti, ráda s ní chvíli poseděla a popovídala si s ní o všem, co ji trápilo. Sonja ji pokaždé vyslechla a potom se s ní podělila o své vlastní postřehy a úvahy, o vzpomínky a zážitky z minulosti. Stará dáma Cecilii vždycky poskytla čas, aby se na chvíli zastavila, aby zformulovala myšlenky, které by jinak možná ani nevyslovila.

Sonjina vrásčitá ruka na její, její teplo a tíha. Uplynulá léta, kůže zbrázděná rýhami, ruka, jež byla velmi těžká a přitom tak lehká. Když Cecilii někdy přepadl strach ze smrti, z toho, jak život utíká, vždycky se dívala na své ruce a vybavovala si Sonjiny. Jednou bude i její ruce pokrývat kostým z kůže, který jim bude příliš volný, objeví se vrásky a bude jich čím dál víc, pokožka ztratí původní napětí, hnědých pigmentových skvrn bude přibývat a budou větší a větší. Teď jsou však Ceciliiiny ruce stále ještě mladé a hladké, navzdory těm několika letům vyplněným umýváním nádobí, praním a přebalováním nejsou ani nijak zvlášť upracované.

– Pověz mi, holčičko, co tě trápí, vyzvala ji Sonja bez okolků a narovнала si klobouk. – Víš přece, že mě neošálíš. Skoro všechno vidím. Cecilie přikývla.

– Já vím, babi. Ale je toho hrozně moc...

Sonja se uvelebila na lehátku, podívala se na Cecilii, zvolna pokývala hlavou a čekala, jak bude její vnučka pokračovat.

– Babi, občas si přeju, abych už byla stará, abych si mohla takhle sedět jako ty, pozorovat ostatní, nikam se nehonit.

Sonja zamrkala a poškrábala se na tváři.

– Ale ne, kdepak, zavrtěla hlavou. – Nic takového nechceš. Jen si užívej života, užívej si mládí! I když máš v tuhle chvíli spoustu starostí, tohle je báječný věk, období, kdy máš malé děti, je možná to nejlepší, jaké se dá vůbec zažít. Život už nikdy nebude tak krásný.

Sonjina slova ji hřála a utěšovala.

– Dělá mi hrozně dobře, když to takhle říkáš, babi. Ani netušíš jak.

Stará dáma se pod krepkou klobouku usmála.

– Ale ano, tuším. Ovšem od toho nás staré lidi máte. Máme možnost ukázat vám věci z trochu jiného pohledu. Člověk se musí přimět, aby ve všem, co se stane, viděl něco dobrého. Dokonce i ve věcech, u nichž nám zpočátku připadá, že je nezvládneme. Zažila jsem toho už hodně, takže vím, že to tak je.

Stará dáma se na lehátku pohodlně narovнала a stáhla si sukni, která se jí povyhrnula nad kolena.

– Občas je dobré si připomenout, jaké to bývalo kdysi. Vy mladí jste na tom dnes lépe než kdykoli předtím.

Sonja pokynula před sebe.

– Podívej se na děti, jak si bezstarostně hrají. Když na mě přijdou černé myšlenky, stačí, když si na tu drobotinu vzpomenu, a hned je mi líp. Vybavím si, jak to bylo ve čtyřicátých letech, když jsem byla máma já, když se mi narodila Christina. Já sice nebyla svobodná a nepotřebovala jsem žádnou ošetřovatelku ani sociální příspěvky, ale jedna moje známá ano. Byla nucena jít na odbor pro péči o dítě a žádat o peněžitou pomoc v mateřství, takže ji zkoumala sociálka. Bylo s tím papírování, že to svět neviděl! A ta moje známá musela vysvětlovat, kdo je otcem dítěte a proč jí nemůže platit, musela jít před komisi a zdůvodnit tam, proč není vdaná. Ne, kdepak, dřív to nebylo lepší, zaplaťpánbůh za to, co máme dnes. Děti jsou veselé a dosyta najedené, a když ženská zjistí, že ji v manželství „tlačí bota“, může prostě odejít.

Cecilie se usmála.

- Ale ty, děvenko moje milá, ty zůstáváš. A i to je dobré rozhodnutí, i když ti ne vždycky úplně rozumím. Samozřejmě že jsi unavená. Jenom doufám, že se teď o tebe John hezky stará? Neprovedl zase nějakou hloupost, vid' že ne?

Jenom mě znovu přivedl do jiného stavu, babi.

Ale nedokázala to vyslovit. Sice to říct chtěla, ale nebyla schopná se k tomu přimět.

- Mami, neseď tady pořád, nezazpíváme teď Grétce narozeninovou písničku?

Vedle Cecilie se objevil Marcus a netrpělivě ji zatahal za ruku.

- Nemůžeš přece celou dobu sedět jenom s babičkou!

- Ne, to máš pravdu, odpověděla Cecilie. - A rozhodně musíme Grétce zazpívat. Pojď, řekneme i tátovi. A pak si taky Grétka musí rozbalit dárky, ještě předtím, než všichni půjdou domů.

Marcus, její mladší syn. Neustále neklidný, neobyčejně nervózní. Od jejího přepadení je, pokud je to vůbec možné, ještě citlivější než předtím. To je další věc, jak dokáže s tolika dětmi dopřát každému z nich, co potřebuje? Na podobné úvahy teď sice nebyla zrovna nejvhodnější chvíle, přesto se jí však v mysli vynořily. Vždyť Marcus by toho potřeboval tolik, potřebuje mít pocit, že si ho všímají, že mu věnují pozornost. Nestačí mu pár chvatných okamžiků ve spěchu všedního dne, je zapotřebí, aby se mu věnovala pravidelně, aby si pro něj vyhradila delší časové úseky, kdy by je nikdo nerušil. Její Marcus, kterého tak děsilo, že by se jejich rodina mohla rozpadnout, a zároveň nechtěl být na obtíž. Život v rodině s více dětmi není vždycky procházka růžovou zahradou. Vstupuje do něj také spousta přání, všichni potřebují dostatek životního prostoru, volnosti, pozornosti...

John zatleskal a ruch na zahradě se na chvíli zklidnil. Děti si přestaly hrát a Grétka byla obřadně postavena na židli.

- Hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, zdraví, všichni přejem naší Grétce hodně štěstí, zdraví, zaznělo sborově a slova přání k narozeninám se nesla k jasně modré obloze.

- Všechno nejlepší ke Grétčiným čtvrtým narozeninám! Hip hip hurá!

Grétka během blahopřání stála na židli a štěstím jen zářila.

– Hurá, zakřičela si spolu s ostatními a zatleskala ručičkami.

Cecilie pohlédla na Marcuse. Prostřední děti to mají vždycky těžké. Když bylo Marcusovi deset, tak to takhle neslavili. Ale tak to asi prostě chodí, když děti povyrostou, oslavy narozenin už nejsou tak důležité... Velké slavnosti, které se pořádají pro malé děti, zkrátka postupně ztrácejí na intenzitě. Marcus si přece tehdy přál, aby mohl jít místo rodinné oslavy s kamarády do kina, snažila se přesvědčit sama sebe. Velcí kluci nestojí o dorty a balonky ani o mámu s tátou, kteří by se ztrapňovali a zpívali jim narozeninové písničky.

Tamhle stojí, ale nevypadá nijak šťastně, hlavu má svěšenou a pohled upírá na trávník. Marcus, její milovaný chlapec. V rodině s více dětmi asi člověku nezbývá než dospět předčasně. A teď má přijít ještě další dítě. Takže bude ještě méně času pro každé z dětí, které už mají. Bude těžké to všechno stihnout. Je to bezesporu výzva.

Cecilie vzala ze stolu prázdný tác a pohlédla na syna.

– Pojď, Marcusi, můžeš mi pomoci v kuchyni, vyzvala ho.

– Hm, a musím? zamračil se. – Proč to nemůže udělat Willy? Všechno vždycky musím dělat jenom já. No tak, mami, prosím. Já bych chtěl jít ven na kolo.

- VÁŽNĚ SE TO POVEDLO, VIĎ? obrátil se k ní John, když se den Grétčiny oslavy konečně nachýlil ke konci a oni se usadili na pohovce, aby si trochu vydechli. William byl někde venku, Marcus seděl v pracovně u počítače a hrál hru. Děvčata už dávno spala. Grétka svírala v náručí svou novou mrkací panenku, Sofie měla vlásky rozhozené na polštáři jako zacuchanou hřívu. Zapletení „šnečci“ tu spoustu divokých her na trampolíně prostě nevydrželi. Ráno to bude chtít znovu pročesat kartáčem.

- Hmm, přikývla Cecilie.

John si přisedl blíž. Ovinul jí paži kolem ramen. Přitáhl si ji k sobě. Zlehka ji políbil do vlasů. Jeho tělo k tomu jejímu skvěle pasovalo, jeho stehno se jí tisklo k noze, jeho ruka ji objímala kolem ramen a vyvolávala v ní pocit bezpečí. John a Cecilie. Cecilie a John. Tak to má být.

Teď. Právě teď je nejvyšší čas, aby mu to řekla. Aby mu sdělila tajemství, které v sobě nosí celý den, od oné osudové chvíle v koupelně.

Johne, miláčku, jsem těhotná. Přišla jsem do jiného stavu, koneckonců jsme nepoužívali žádnou ochranu.

Ne, takhle to říct nemůže.

Jsem v tom.

Panebože, to zní tak hrozně dětinsky. Vulgárně.

Čekám dítě.

Ano. Anebo vlastně ne.

Budeš otcem, Johne. Bude z tebe zase táta.

Ale i na tomhle jí něco vadilo.

Uvažuju, že půjdu na potrat.

Otřásla se.

- Jsi nějaká zamlklá, poznamenal John a otočil ji k sobě. - Nedala by sis trochu čaje?

Jeho oči. Díval se na ni, do jejího nitra. Čekal na odpověď. Cecilie zavrtěla hlavou.

- Co se děje? Jsi našťvaná?

Nejsem našťvaná, jsem těhotná. Ani nevím, co vlastně cítím. A z nějakého důvodu je pro mě strašně těžké o tom s tebou mluvit. I když bych měla. I když musím.

– Přemýšlím o Marcusovi, řekla místo toho. – Mám špatné svědomí, že se mu nestíháme dostatečně věnovat...

John se usmál.

– Kdybychom měli být zcela upřímní, tak bychom museli říct, že se nestíháme dostatečně věnovat žádnému z dětí, upozornil ji. – U Marcuse to není o nic horší než u ostatních. Nebo myslíš, že ano?

Jeho slova jí její úkol nijak neulehčovala. Jestli už takhle nemají na žádné z dětí dost času, co si počnou, až se narodí ještě další?

– Jenže Marcus je citlivější, namítla. – Ostatní to zřejmě zvládají líp. Ale on nás potřebuje.

– Ano, v tom budeš mít nejspíš pravdu, přikývl John. – Jenže co můžeme dělat?

– Hlavně mi dělá starosti, že to všechno dusí v sobě. Snaží se nedělat problémy. Willy, ten je věčně našťvaný a chová se jako typický puberták, holky jsou ještě malé, ale Marcus jako by se jenom vezl s ostatními. Jenže to, že toho tolik nechce, ještě neznamená, že nic nepotřebuje. Chápeš, jak to myslím? Nerada bych, abychom něco zanedbali.

Cecile si uvědomovala, že mluví rychle a překotně, jako by chtěla z rozhovoru, který bude muset vést, nějak vyklouznout. Na chvíli se odmlčela. Jako by na něco čekala. Nevyslovila, co měla na srdci, zato ji najednou přepadl smutek.

Jenom se nerozbrečet.

Přesto však cítila, jak se jí za víčky hromadí slzy, jak ji za očima šimrá důvěrně známá slanost.

John si té změny okamžitě všiml. Znepokojeně se na ni podíval.

– Ale no tak, miláčku, co se děje?

Cecilie skryla obličej v dlaních.

– Připadám si jako naprostá husa, zamumlala.

Na druhou stranu je to i tvoje vina, nejenom moje. Pořád jenom ty, ty, ty! To ty jsi mě chtěl, to ty ses mě dotýkal, to ty jsi mě líbal, to ty jsi do mě vstoupil, taky jsi u toho mohl trochu přemýšlet, mohl jsi uvážit, že sex může vést k těhotenství. Já jsem porodní asistentka, ale ty jsi můj muž a už spolu nějaké děti máme, měl jsi to předvídat, měl jsi to vědět, měl jsi tomu zabránit.

Náhle měla chuť udělat scénu, předvést dramatický výstup. Zmocnilo se jí dětinské pokušení být protivná. Nemožná. Pocit bezmoci ji rozčiloval, probouzel v ní chuť se hádat.

– Cissy, s Marcusem se to nějak srovná, no tak, nemůžeš si to tak brát.

Opět ten trpělivý tón, který John poslední dobou používal tak často. Tón, který u něj poprvé zaznamenala na sezení u rodinného terapeuta a který mu od té doby zůstal. Zvlášť po tom přepadení, po pokusu o znásilnění, který Cecilii málem připravil o život.

– To není kvůli Marcusovi, řekla tiše – Není v tom... jenom tohle. Jsem těhotná.

Tak, a je to venku.

John ztuhl, jeho prvotní reakce se mu jasně odrážela v obličeji. Dech mu uvízl v krku. Lehce, téměř neznamenně pohnul rty. Jeho řasy, ach, jako by přes ně přelétl stín, duhovky na okamžik ztmavly. Překvapení, údiv. Cecilie si pořád nebyla jistá, jak její manžel tu zprávu přijme, a opatrně se na něj podívala.

Náhle se John celý rozzářil. A dal se do smíchu.

– Co to povídáš? Ty čekáš dítě?

Přitáhl si ji k sobě a pevně ji objal. Zabořil jí nos do vlasů, tiskl ji k sobě. Jeho teplo. Přelilo se do ní a už v ní zůstalo.

– Měl jsem to tušit, zašeptal John. – Jak ses tuhle cpala těma karbanátkama. Přitom normálně skoro nikdy nesníš víc než jeden. A tentokrát sis dala dva a pořád jsi neměla dost.

– Na tom není vůbec nic k smíchu, ujistila ho Cecilie, ale mimoděk se taky usmála.

– Ale no tak, to víš, že je. Pět dětí! To je přece radost. Jenom asi budeme muset koupit nový auto a novejší dům. Koneckonců ještě máme číslo na toho realitního agenta, můžeme se mu ozvat. Kdy se má ten prcek narodit?

– Panebože, ještě jsem to ani nestihla spočítat. Dneska odpoledne jsem si udělala test a pak už nebyl na nic čas, měli jsme plné ruce práce s tou Grétčinou oslavou a s hosty a s uklízením.

John ji znovu objal.

– Všechno bude dobrý, uvidíš. Hodlám si užít alespoň půl roku rodičovský dovolený! Už se na to moc těším. A většinou ani není problém

vzít s sebou mrňouse na nějaký lehčí focení. Zvlášť když budu fotit něco pro Christinu. Mimochodem, už jsi jí to řekla?

Z hlasu mu zaznívala upřímná radost a vypadal šťastně. Cecílii však trápily podstatně silnější pochybnosti. Přes všechno úsilí jí na jednu přece jenom vhrkly slzy do očí, prostě se vyvalily ven a ona je nedokázala zadržet. Johna její pláč zjevně zaskočil. Přejel jí špičkou ukazováčku pod okem a jednu slzu zachytil.

– Šššš, ale no tak, holčičko. Uklidni se. No tak se uklidni! Neplač. Přece nebudeš plakat proto, že čekáme miminko.

Jak se k tomu může stavět takhle lehkomyšlně? Cítila v těle únavu, která se mísila s úzkostí, ale i s radostí, kterou navzdory všemu prožívala. A bylo příjemné se vyplakat, nechat slzy volně kanout.

– Já prostě nechápu, jak je možné, že něco takového říkáš. Vždyť jsi nebyl nadšený ani z Grétky, popotáhla. – To ty jsi tehdy říkal, že další dítě už nezvládneme. A teď se tváříš, že máš hroznou radost.

John jí z tváří setřel další slzy. Potom vzal její hlavu do dlaní a přiměl ji, aby se mu opřela o hrud'. Pevně ji objímal.

– To bylo tehdy, řekl tiše. – Choval jsem se nedospěle, byl jsem zbabělec. A hlupák. Obrovský hlupák. Nedokázal jsem si toho, co máme, dost vážít. Tohle další dítě je jako dar od nějaký vyšší mocnosti, která nám tak dává najevo, že bychom měli zůstat spolu, chápeš? Dává to smysl. Další bratříček nebo sestřička, to bude nádhera. A na mě se můžeš spolehnout. Už tě nikdy nepodvedu. Můžeš mi věřit.

To bych moc ráda, Johne. Opravdu bych si to přála. Jenže promiň, já z toho prostě nejsem tak nadšená jako ty. Zkrátka z toho nemám úplně dobrý pocit. Proč, proč? Na tuhle otázku nedokážu odpovědět. Není to tím, že by se mi zalíbil život nezadané ženy, vyzkoušela jsem si ho jenom krátce, tím to není, nesouvisí to s jistýma hnědýma očima, co bych to byla za matku, kdybych vyměnila své nenarozené dítě za nesplněné sny, které si sprádám? Co jsem zač, že nestavím manželství na zlatý piedestal? Nevím. Ale hluboko v srdci cítím, že něco není v pořádku, připadá mi to nesprávné a mám strach. Nemůžu se radovat. Nemůžu sdílet tvou radost. Ne tady, ne hned teď.

– Pojd', miláčku, vyzval ji John a vzal ji za ruku. – Pojd', půjdeme si lehnout.

Muž a žena. V šeru letní noci se otazníky vytrácejí. Rozkvétá život. Jeho prsty se vydávají na průzkum po její pokožce, tu cestu znají za ta léta už nazpaměť, ale přesto jim pokaždé připadá nová. Oční víčka se jí lehce zachvívají, ústa má pootevřená, dech se jí prohloubil, pociťuje touhu, která zpočátku jenom měkce hřeje, ale vzápětí se rozhoří jasným plamenem, jehož žhavé jazyky jako by ji začaly olizovat dole u kotníků a postupovaly výš a výš. Jeho drsnost, jeho síla, jeho mužnost, zvedá se mu v ústrety, dotýká se ho, přijímá jeho laskání. Konečky jeho prstů jako by vygumovaly její únavu a zmatek, v tuhle chvíli jsou ona a John jediní lidé na zemi, ve světlé temnotě předletní noci se spojí v jedno, její utajené nitro, jeho hledající vnějšek. Z úst se jí vydere tichý výkřik a ona se otevře, přijme ho a vzápětí už padá pozadu do vlídného prázdného prostoru, kde se třpytí hvězdy a smysly se otevírají a zase zavírají.

- Poddej se tomu, miláčku, vyzve ji a drží ji v náručí, když se celá chvěje a vychutnává si ten pocit. Obklopuje ji sametově měkké světlo, její pleť dychtivě pije. A hluboko v jejím lůně, v neviditelném světě, který má v sobě, podřimuje maličká neznámá bytost, která ani netuší, že její přítomnost právě všechno změnila.

- HALÓ! AHOJ CECILIE, tady Tatiana. Doufám, že neruším? Nespíš, nekoupeš se, nebo neděláš něco jiného důležitého?

Vrchní porodní asistentka mluvila rychle, trochu překotně, tak jako vždycky. Téměř nezatelný ruský přízvuk způsoboval, že její hlas zněl lehce zajímavě. Tatiana ovšem nikdy nevolala proto, aby si jen tak popovídala nebo aby se zeptala, jestli je všechno v pořádku. Když telefonovala, v devadesáti devíti procentech případů se to týkalo jedné jediné věci: práce.

- Jak se máš? Už ses trochu sebrala? Já vím, musíš mi prominout, že ti takhle volám, i když bych vlastně neměla. Víím, že jsi na nemocenské, ale mám tady takovou krizi, klasickou letní krizi, je to pořád to samé, znáš to. Takže abych to zkrátila, nemohla by sis vzít zítra službu? Už jsem obvolala všechny a nikdo nemůže. Co se taky dá čekat uprostřed prázdnin? Celé oddělení je vzhůru nohama, dorazily ty nové počítače a všichni pobíhají sem a tam a všude je spousta kabelů, ale bude to dobré. Přímo skvělé. Hodláš teď v létě někam vyrazit?

Když Tatiana spustila stavidla své výřečnosti, bylo ji těžké přerušit.

- Zůstáváme doma, vpadla jí do řeči Cecilie.

- Byla by to odpolední služba. Ne noční! Říkala jsem si, že takhle by to pro tebe mohlo být snazší. Co ty na to? Bylo by to úžasné.

Popravdě řečeno jí ten telefonát od Tatiany nepřišel tak úplně nevhod. Poslední týdný byla pořád na nemocenské a zotavovala se, jenže teď už doopravdy vypukly letní prázdniny a děti musely dostat třikrát denně najíst, což vyžadovalo značné úsilí. S tou nemocenskou to nebyla tak docela pravda. Cecilie se pouсмála. John navrhl, že by mohli vzít auto a zajet navštívit jeho rodiče, Rosemarie a Gunnara, ve Španělsku, to byl ovšem spíš plán do budoucnosti, možná by tu cestu mohli podniknout v srpnu. Předtím je ale ještě čeká stará známá písnička, každoroční návštěvy na venkově u příbuzných a možná i pár týdnů na ostrovech. Jedna služba - to by snad šlo. Práce pro ni někdy představovala místo, kde si mohla odpočinout. Mimo jiné i od všech těch složitých pocitů.

- Beru to, řekla rychle do telefonu, jako by měla strach, že si to vrchní porodní asistentka ještě rozmyslí.

Tatiana si ulehčeně oddechla.

– No výborně! Tak přijď zítra ve dvě. Díky, právě jsi zachránila rozpis služeb a moje těžce zkoušené nervy.

Dostavily se ranní nevolnosti, stejně náhlé jako nevítané. Posledních pár týdnů se o ni sice pokoušely, ale až dosud způsobovaly jen to, že se chvílemi cítila vyčerpaná a chvílemi byla přecitlivělá na různé vůně. Například jí vadil pach bot, které kluci jen tak halabala poházeli v předsíni, a také na ni pokaždé, když otevřela ledničku, zcela nečekaně nepříjemně působily i různé zbytky jídla. Ovšem takové ty silné ranní nevolnosti, při kterých se jí žaludek obracel naruby, ji až dosud netrápily. A teď tedy přišly, projevovaly se jako tlak na bránici, jako ložisko něčeho ohavného uvnitř jejího těla. Polkla, ale sliny se jí tlačily zpátky do úst, měla pocit, že se topí. Vzpomněla si, jak se cítila, když čekala Grétku, tehdy se jí dělalo špatně i z pachy směsi do ostríkovací – z tohoto hlediska to bylo zatím její nejhorší těhotenství.

Přitom si nemůže ani postěžovat, rozhodně ne před dětmi. Naštěstí se zdálo, že si nevšimly, jak jejich maminka zuřivě polyká a jak se jí mění barva v obličeji.

Dnes mělo být teplo, stejně jako předcházející dny. Takové fantastické léto, shodly se Susanna s Marií, je vážně nádherné! Je prima, když člověk může sedět na balkoně a popíjet víno, jákala Christina. Léto ve městě je nejlepší, tu výletní plavbu si necháme na podzim, až začne být tma a sychravo, dodala a narážela přitom na dárek, který dostala na jaře od Larse-Åkeho k narozeninám. Avšak pro Cecílii nebylo nijak snadné se doopravdy uvolnit. Na to se jí hlavou honilo příliš mnoho roztříštěných myšlenek. Ještě přednedávnem se měl jejich dům prodávat a ona dostala možnost okusit, jak žijí nezadané ženy. Teď byla zpátky v každodenní realitě, kterou sdílela s manželem a s dětmi, a navíc těhotná. Tyhle prudké zvraty! Ani je pořádně nestačí sledovat. A teď je tu léto a „čas vychutnávat život“, jak píšou ve všech časopisech. Jenže jak se to vlastně dělá? Jí tohle vychutnávání života prostě nejde. Nemá na to dost času, neví, jak na to. Aktivně vychutnávat život je pěkná dřina.

– Musíš si dopřávat víc radosti, řekla jí k tomu Christina. – Měla bych tě poslat do nějakého báječného hotelu, které se specializují

na různé relaxační pobyty, aby ses tam nechala chvíli rozmazlovat. Nebo že by sis tam vyrazila s Johnem? Když se teď zdá, že se to mezi vámi urovnalo...

S dětmi si Cecilie nemusí dělat starosti. Holčičky můžou být u Christiny a Larse-Åkeho.

– Zámeček Sundbo, znám se s jeho majitelem! Můžete tam dostat slevu pro zamilované, vykřikla Christina a okamžitě natukala esemesku. Mají volný pokoj? Takhle uprostřed léta, kdy tam jezdí spousta německých turistů... Ale však ono se to nějak zařídí. Dostanou tam jahody a šampaňské a výhled na jezero Uttersjön je prostě fantastický.

Představa nadcházejících „druhých líbánek“, jak té cestě tvrdošíjně přezdívala Christina, ranní nevolnost trochu zmírnila. Cecilie se rozhlédla po kuchyni, kde vládl obvyklý dopolední zmatek. Léto je přece jen jiné než zbytek roku. Do dveří vstrčil hlavu rozespálý William.

– Dobré ráno, pozdravila svého nejstaršího syna Cecilie.

– Brýráno, zamumlal přeskakujícím hlasem, došoural se k ledničce a pomalým pohybem ji otevřel.

Cecilie instinktivně zadržela dech. Dej pokoj, nevolnosti. Teď ne.

– Co budeš dneska dělat? Snažila se, aby její hlas zněl vesele a povzbudivě, zkrátka jak by měl znít hlas rodiče, jehož dítě má letní prázdniny, nemusí do školy a může si v tom krásném teplém dni dělat, co ho napadne.

– Nevím, opáčil její syn a vyndal si z ledničky jogurt a müsli. – Nejspíš se pojedem koupat.

– To zní skvěle, podotkla.

– Hmm, přitakal William. – Kde jsou všichni?

– Marcus si vzal kolo a jezdí někde venku s kamarády. A holky jsou s tátou na zahradě. Lakují židle.

William přikývl.

– Jo, mimochodem, potřeboval bych nový plavky, sdělil jí. – Můžeš mi na ně dát?

Smetla drobký z kuchyňské desky na jednu hromádku a shrnula si je do dlaně.

– Ty staré už ti nejsou?

William pokrčil rameny.

- Možná jo. Ale radši bych si koupil nový. Prosím.

Podíval se na ni, setkal se s jejím pohledem. Bylo pro ni těžké říct ne. Když se jejímu jinak věčně otrávenému synovi do hlasu vloudil prosebný tón a oči mu změkly, měla vždycky pocit, že by pro něj udělala v podstatě cokoli na světě.

- Můžeme se zeptat táty, řekla, aby rozhodnutí o nákupu trochu oddálila. - Ale myslím, že by to šlo. Neměl by to být problém. A jaké bys chtěl?

PŘIPADALO JÍ NEZVYKLÉ, že je na porodním oddělení takhle uprostřed odpoledne, když je venku světlo. Ale líbilo se jí to, bylo to něco nového a možná jí ta změna prospěje. Popravdě řečeno v uplynulých týdnech, kdy jen ležela v posteli a odpočívala, o své práci hodně přemýšlela, probírala v duchu noční služby i svůj dosavadní způsob života ze všech stran. Po přepadení jako by noc přestala být jejím spojencem, měla pocit, jako by se k ní stará přítelkyně otočila zády. Když zmizelo světlo a padla tma, neměla z toho dobrý pocit. Večer pro ni znamenal dobu plnou úzkosti, kdy se jí do mysli vkrádaly všelijaké myšlenky, jež s sebou přinášely děsivé vzpomínky, znovu cítila cizí tělo, které se na ni vrhlo, a ruku přitisknutou na svých ústech. Nezvyklý, nepříjemný pach člověka, který se k ní v nebezpečné situaci dostal až příliš blízko. Špatně spala, dělalo jí problém se uklidnit. „Šťěstí světlých chvil nám září ve vzpomínkách jako drahocenný poklad, zato zoufalství temných hodin je pro naši zkušenost tíživým závažím.“ Cecilie si tenhle citát přečetla kdysi dávno u Sonji v jedné tlusté staré knížce o psychickém zdraví žen. Teď se jí ta slova vybavovala, připadalo jí, že promlouvají přímo k ní. Temnota. Radši se od ní držet dál.

Pročesala si vlasy kartáčem a stáhla si je v týle sponkou, potom si oblékla bílé kalhoty a polokošili. Zdravotní pantofle měla nové, ty staré už byly ošoupané a ošklivé a John ji víceméně donutil, aby je vyhodila. Většinu personálu z odpolední směny znala, protože občas některá z denních porodních asistentek za někoho zaskočila a vzala si noční službu. Gunilla, Ceciliina kolegyně a nejlepší kamarádka, děvčata z odpolední směny často chválila a říkala o nich, že jsou to „příjemný kočky“. Obzvlášť jistá Iris, padesátiletá porodní asistentka, kterou si člověk buď zamiloval, nebo ji, jak to formulovala Gunilla, „zase až tak nemusel“.

– Ahojky, takže jsi nakonec nedokázala odolat Tatianině přemlouvací kampani, přivítala ji Iris, která právě vstoupila do šatny.

– Je to jenom jedna služba, to snad ani nemělo cenu se s ní dohadovat, odvětila Cecilie.

– Nojo, haha, jenže z jedné služby je jich najednou hned několik, to máš jako s dětmi, prohlásila Iris a usmála se. Její pohled byl přátelský a rozcuchaná ofina jí dodávala přívětivý a milý výraz.

– Slyšela jsem, že máme nové počítače, funguje všechno, jak má? zajímala se Cecilie.

– Nojo, věř mi, je to hotový zázrak techniky, zasmála se Iris. – Však uvidíš sama. Vážně nechápu, jak jsme mohly žít bez nich. Vždyť jsme tu byly jako ve středověku. Měly jsme jenom papíry se zdravotní dokumentací, do které jsme ručně dopisovaly další záznamy. Hotovej zázrak, že jsme přitom zvládaly i porody. Zato teď už nás u porodu skoro ani nepotřebujou, můžeme celý dny v klidu popíjet káfičko a koukat do počítače a nastávající maminky ať si poradí samy. Hahaha!

Iris na Cecilii mrkla.

– Moji synové se mi vždycky smáli, že jsem technický idiot, ale teď jsou bez sebe obdivem. Máti se naučila s počítačem a je z ní naprostý profík! Uvidíme se na předávání služby, tam to všechno uvidíš na vlastní oči.

Tatiana o modernizaci oddělení mluvila už půl roku, ale nové počítače byly instalovány až v době, kdy byla Cecilie pryč. Jeden velký centrální počítač propojoval všechny porodní místnosti. Každá porodní asistentka, která měla právě službu, se mohla podívat, jak se vyvíjejí porody na jednotlivých pokojích. Všechny také automaticky získaly přístup k lékařské dokumentaci všech rodiček, které byly na oddělení přijaty.

– Margareta a Anna-Karin mají narozeniny, sdělila Cecilii tmavovlasá porodní asistentka, jejíž jmenovka prozrazovala, že se jmenuje Hanna. – Proto je tady tolik koláčků.

– To je prima, poznamenala Cecilie.

V provozní místnosti se usadila na židli. Působilo to tu nezvyklým dojmem, nejspíš proto, že původní bílá tabule zmizela a nahradila ji velká plochá obrazovka. Po jedné její straně sice stále ještě jedna menší bílá tabule byla, nicméně obrazovka místnosti dominovala.

– Myslím, že bychom, ještě než začneme, měly popřát svým milým kolegyním k narozeninám, prohlásila Stina, vysoká porodní asistentka s nakrátko ostráhanými světlými vlasy. – Takže všechny vstaneme...

– Ale vždyť je nám teprve třicet, zaprotetovala Margareta a štouchla Annu-Karin loktem do boku. – To ještě ani není co slavit!

– Ale ano, je, opáčila se širokým úsměvem Stina. – Třicetkrát dvě, krát dvě... to už je spousta let. No tak, děvčata, zazpíváme jim „Hodně štěstí, zdraví“!

Vstaly a spustily popěvek „Hodně štěstí, zdraví“, který zakončily čtyřnásobným „hurá!“.

– A až si projdeme hlášení, je tady malé občerstvení, zahalekala Stina, když se hluk ztišil.

Stoupla si k jedné straně obrazovky a klikla bezdrátovou myší.

– Dneska to bylo dobré, začala. – Pár maminek je tu na poporodní péči, na oddělení je dost volných míst. Na jedniče máme Andreu, která už dva dny leží s bolestmi kolikového typu.

Stina znovu klikla myší a na obrazovce se objevila kardiokardiografická křivka. Jméno, rodné číslo. Popis průběhu těhotenství. Prostě všechna dostupná fakta o nastávající mamince a jejím zdravotním stavu.

– Rodička má vysokou hladinu cukru v krvi a začíná být hodně unavená. Plán je takový, že jí v šest dáme injekci na vyvolání porodu.

Stina mluvila dál a překlíkávala z jednoho porodního pokoje na druhý. Pokoj čtyři, čtyřicetiletá prvorodička, po dlouhotrvajících a bezvýsledných porodních bolestech jí teď provádějí císařský řez. Na čtyřce třetí dítě, volně pohyblivá hlavička, matka naposledy rodila vloni, takže to nejspíš půjde rychle. Šestka. Vyvolání porodu za pomoci speciálního katetru Bard, pětatřicetiletá prvorodička, která otěhotněla po oplodnění vajíčka ve zkumavce.

– To je ale nádherná křivka, poznamenal někdo. – Jde krásně nahoru a dolů.

Kardiokardiografická křivka vypadala téměř jako umělecké dílo, tenká černá čára na světle růžovém pozadí. Porodní stahy přicházely a zase odcházely, křivka se před očima přihlížejícího zdravotnického personálu výrazně klikatila.

– Na desítce máme nastávající maminku, která sice nemá kontrakce moc často, ale zato je otevřená na čtyři centimetry. Týden 40 plus 3. První dítě, podařilo se jí otěhotnět po třech letech neúspěšného snažení. Ročník 1981. Žádné komplikace. A pak je tu jedenáctka, prvorodička, která podstoupila umělé oplodnění na dánské klinice Unica. Lotta Himelsviková, ročník 1968. Když přišla, byla otevřená na sedm centimetrů a o hodinu později se jí narodila holčička. Je tu s ní její kamarádka. Zbývá ještě dokončit poporodní péči. Tak, a to

bude prozatím všechno. Můžete se pustit do těch dobrot! Obzvláštní pozornost věnujte skořicovým koláčkům s mandlemi.

Stina vyslala k míse plné koláčků hrdý úsměv a pokynula ostatním, aby se do nich pustily.

– Vypadají úžasně, nechala se slyšet Anna-Karin. – Možná bychom měly mít narozeniny častěji, co?

– Kdepak, co tě napadá, odporovala jí Margareta. – Jednou za rok to bohatě stačí.

Cecilie zlehka zatukala na dveře pokoje číslo jedenáct. Poporodní péče patřila na oddělení k příjemnějším a snazším činnostem. Když vstřčila hlavu do místnosti, přivítaly ji dva rozzářené obličaje.

– Dobrý den, já jsem Cecilie Lundová, porodní asistentka. Moc vám gratuluju!

Potom se obrátila k ženě usazené v křesle vedle postele.

– Cecilie, porodní asistentka.

– A já jsem Lottina kamarádka Vivianne, odpověděla oslovená a potřásla si s ní rukou. – Moje děti už jsou dneska v pubertě. Je hrozně prima, že jsem tu dneska mohla být.

Cecilie mírně přikývla.

– Ano, s dětmi to jde rychle, rostou jako z vody a člověk to ani nestíhá sledovat.

Podívala se na maličký uzlíček v matčině náručí.

– Slyšela jsem, že všechno proběhlo bez problémů. Zdá se, že tu máme moc šikovnou mladou dámu.

Dítě dychtivě sálo mléko z matčina prsu a nenechalo se vyrušit ani jejich hlasy, ani tím, že Cecilie odhrnula cíp deky, do které bylo zabalené. Ven vykoukla fialovorůžová zaťatá pěstička.

– Tahle malilinká pusinka se umí pěkně přicucnout, poznamenala Lotta. – Hned jak byla venku, důkladně se přisála a zatím se ještě nepustila.

– Už jste jednou byla trochu na malé, že? zeptala se Cecilie.

– A ve zprávě vidím, že se děloha pěkně zavinula. Jak se cítíte? Myslíte, že byste se mohla zkusit znovu vyčurat?

Lotta se zašklebila.

– To nevím...

– Já teď malou změřím a zvážím a vy to mezitím můžete zkusit. Tak, já ji vezmu. Možná by vám Vivianne mohla pomoci vstát?

Když holčička ucítila na kůži chladnější vzduch, nespokojeně zakňourala.

– No tak, konejšila ji Cecilie. – Já vím, že se ti to teď moc nelíbí, ale hned budeme hotové. Hezky se zvážíme a změříme, víš? To jsou důležitá čísla.

Opatrně holčičku zvedla, podložila jí krček rukou a poponesla ji k vozíku s váhou a metrem. Dovednost zacházet s novorozeňaty měla prostě v sobě, příslušné pohyby jí připadaly přirozené. Skutečnost, že je miminko tak maličké, ji neděsila, právě naopak. Vždyť právě u takhle malých dětí člověk instinktivně pozná, jak se o ně má postarat. Neverbální komunikace. Novorozeňata nepotřebují nic jiného než teplo a lásku, něčí blízkost, kontakt s lidskou pokožkou, potravu, péči. Ticho a klid, což je podstatný rozdíl oproti větším dětem, které už dávno netouží po rodičovském objetí a nejvíc ze všeho potřebují peníze a nové plavky. Cecilie pohladila miminko po ochmýřené hlavičce.

– Šikovná holčička. Hezky se zvážíme. Uvidíme, jak jsi na tom.

Digitální číslice váhy párkrát zablikaly a nakonec se ustálily na hodnotě 3 678 gramů.

– A teď se změříme.

Cecilie na holčičku po celou dobu konejšivě mluvila, byla si dobře vědoma toho, že jenom málo miminkům je po chuti, když mají ležet na tvrdé a chladné podložce.

– No tak, no tak. Já vím, že je to nepříjemné! Ale už jsme skoro hotové, slibuju.

Bylo těžké přimět novorozeňata, aby vydržela chvilku ležet natažená, a občas byl docela oříšek miminko změřit úplně přesně, tentokrát se však Cecilii nakonec podařilo zjistit, že holčička měří 51,1 centimetru.

– A teď ještě hlavičku.

To už se z toalety vracela Lotta.

– Kolem hlavičky má třicet pět centimetrů. A má ji vážně moc krásnou, prohlásila Cecilie.

Zvedla holčičku a zanesla ji zpátky k posteli a k Lottě.

– Tak, už tě nebudu trápit a půjdeš zpátky k mamince, řekla. – Jak to šlo na záchodě, povedlo se?

– Jistě, odpověděla Lotta.

– Výborně, pochválila ji Cecilie. – V tom případě už vás nebudu rušit. Asi víte, že za chvíli začne být trochu unavená, bude spinkat. Příchod na svět je hrozně stresující záležitost! V tuhle chvíli má v krvi spoustu adrenalinu a noradrenalinu, ty ji udržují vzhůru, a vy sama jste po porodu taky v euforii, což je dobře. Tyhle bdělé chvíle posilují kontakt, který mezi sebou máte.

Lotta přikývla.

– Ale za chvíli nejspíš pocítí potřebu vyspat se do krásy. A vy jako novopečená maminka taky. Je to naprosto přirozené.

Zatímco mluvila, uklidila na vozíku váhu a další nástroje a začala couvat ke dveřím.

– A teď se s vámi prozatím rozloučím. A ještě jednou blahopřeju, přivedla jste na svět opravdu krásnou holčičku.

KDYŽ JE TÁTA S DĚTMI SÁM, vždycky si snadno poradí, pomyslel si John. Seděl na dece a cítil, jak ho do zad pálí sluneční paprsky. Odpoledne probíhalo hladce. Venku bylo vedro a on se rozhodl, že se s děvčaty pojede vykoupat. Holčičky ten nápad nadchl a pomohly mu zabalit tašku s věcmi. Když dorazili k vodě, Grétka a Sofie ze sebe rychle shodily šaty a bez protestů si navlékly nafukovací rukávky, aby se mohly co nejdřív vrhnout do vody. Obě jeho dcery koupání přímo milovaly, takže mu trvalo dobrou hodinu, než je k sobě za pomoci vody se šťávou a slepovaných sušenek zase přilákal a navázal s nimi vůbec nějaký kontakt. Když nakonec přece jenom přišly a usadily se vedle něj, měly už obě promodralé rty a zuby jim drkotaly zimou. Sušenky během pár minut zmizely do jedné. Cecilie by určitě považovala za vhodnější, aby holčičky dostaly nějaké ovoce. Ovšem on je tu teď s dětmi sám, a tak je volba jídla na něm. Když se Cecilie rozhodla, že vezme mimořádnou odpolední službu, napřed ho to překvapilo, ale vzápětí zjistil, že se na odpoledne, které bude mít jen s děvčaty sám pro sebe, docela těší. Jinak bylo léto období, kdy se tak nějak očekávalo, že spolu partneři budou trávit čtyřicet hodin denně. Tedy ne že by proti tomu něco měl, ale když už má možnost být chvíli sám, je to svým způsobem příjemné a uklidňující. Zvlášť všechna společná rozhodnutí dokázala být dost únavná. Co se bude jíst? Kam pojedeme? Co by si měly vzít děti na sebe? Kdo udělá to či ono? Logistika v rámci rodinného života někdy nebyla právě jednoduchá.

John vytáhl noviny, které si předtím strčil do tašky, a když děvčata odběhla na hřiště, využil příležitosti a přečetl si ekonomickou rubriku. Zase ty věčné nářky nad finanční krizí. Ale stejně neodolal a podíval se na prognózu pro automobilový průmysl, na vzestupy a propady na trhu se surovinami a přečetl si rozhovor s ředitelkou jedné z největších bank v zemi. V rámečku u rozhovoru se dočetl, že paní ředitelka má taky děti. A kolik asi vydělává? Jenom za rok 2009 dostala jako bonus devět milionů. To jsou tedy závratné sumy. Zato on a Cecilie se budou mít co ohánět. A Cecilie je znovu těhotná! Páté dítě jim pěkně nabourá rozpočet, vlastně se to projeví skoro ve všem. A pak jsou tu ty Ceciliiiny obavy, o kterých mu nedávno pověděla, že by Marcus potřeboval, aby mu věnovali víc pozornosti... Ale život zkrátka není jed-

noduchý. Musí to nějak jít. Patrně se budou muset naučit poskytovat každému z dětí víc příležitostí, aby s nimi bylo chvíli samo, věnovat se každému zvlášť. Cecilie má nejspíš pravdu, dítě, které se halasně nedožaduje pozornosti, se snadno přehlédne. Různých vymožeností si teď určitě budou moci dovolit méně, rozhodně tedy nehrozí nebezpečí, že by se mohli pokoušet si lásku svých dětí kupovat. Asi bude muset zase vzít nějaké focení pro katalogy. Na druhou stranu už asi nebude moct vyrazet na delší služební cesty. Na jedné z nich ostatně potkal... Ne, v tuhle chvíli nemá sílu na ni myslet...

- Tatí, máme s sebou lopatky? přerušila proud jeho myšlenek Sofie.
- Já bych chtěla tu žlutou!

Vzápětí už tu byla i Grétka.

- Nene, žlutou budu mít já, podívala se rozmrzele na starší sestru.
- Ne, já!

Sofie vypadala skálopevně rozhodnutá.

John otevřel plážovou tašku a podíval se pod ručníky a šaty na převlečení.

- Poslyšte, děvčata, vždyť je přece úplně jedno, jakou barvu ta lopatka má, pokusil se zasáhnout.

- To teda není, tou žlutou se bagruje líp, poučila ho Sofie.
- Žlutou dostanu já, dodala Grétka rozzlobeně.
- To teda nedostaneš!
- To teda dostanu!

Sofie se protlačila k tašce a odstrčila Grétku tak prudce, až holčička ztratila rovnováhu a spadla dozadu, přímo na zadeček. Nářek, který se jí vzápětí začal linout ze rtů, byl přímo ohlušující.

- Tatí, Fia je ošklivá! vřískala Grétka.
- Ale no tak, Sofie. Tohle snad nebylo nutný.

John si povzdychl.

- Tak můžu mít tu lopatku? mračila se Sofie.
- Obávám se, že jsme s sebou lopatky nevzali, odpověděl. - Můžeš se podívat sama.

- Hloupej táta, vzlykala Grétka.

John ji zvedl do náruče.

- Co kdybychom si místo toho zašli ke stánku na zmrzlinu, pokusil se odvést její pozornost jinam.

Jeho taktický manévr se naštěstí neminul účinkem. Grétka trochu popotáhla a tvář se jí rozjasnila

- Jooo! Já chci zmrzku.

Zato Sofie se tvářila i nadále mrzutě.

- No tak pojd'. Koupíme si zmrzlinu, a než pojedeme domů, můžete ještě na chvíli do vody, pobídl ji John.

Když mu Cecilie před časem oznámila, že čeká Grétku, nebyl z toho zrovna nadšený, to musí připustit. Vlastně tehdy vyložené propadl panice. Tři děti přece bohatě stačí, už takhle je to víc, než má kdokoli z jeho známých. Jejich dům je pořád vzhůru nohama a nikdy na nic nemají dost času. Ano, miluje svou rodinu a všechny její členy, přesto však občas někde v hloubi duše zatouží po jiném životě, po životě, jehož středobodem by byl on sám a v němž by nemusel neustále myslet na všechny ostatní. Po životě, v němž by byl mužem jménem John, který by si přicházel a odcházel, jak by se mu zlíbilo. A který by se třeba mohl zdržet v baru a povídat si tam až dlouho do noci s nějakými zajímavými neznámými lidmi. Který by nemusel myslet na to, že musí ráno brzy vstávat a odvést děti do školky. Který by si mohl přečíst všechny ty knížky, na něž na zapomenuté polici v pracovně padá prach. Který by si mohl koupit motorku a vyrazit například za reportáží k jezeru Titicaca, navštívit plovoucí ostrovy z rákosu a zdokumentovat život Uruů, Kečuů a Ajmarů. Anebo proč ne třeba taková Tasmánie, další zapadlý kout světa, kam se vždycky toužil podívat? Únor je ještě daleko, ovšem právě tehdy se má zřejmě narodit jejich páté dítě. Tedy pro něj je vlastně šesté, to když počítá i Simona, svého nejstaršího syna, který se u nich objevil letos na jaře a způsobil menší katastrofu. Nicméně Simon přece není - možná by se dalo říct díkybohu - součástí jejich každodenního života. John si k mladíkovi nevytvořil žádný pořádný vztah, jenom na něj často myslel a říkal si, jak se asi má a co dělá. Únor je zároveň měsíc, kdy v peruánském městě Puno probíhá „tanec ďáblů“. Svátek Panny kandelárské. O podobných věcech však jenom čte a vyhledává si je na Googlu, na vlastní oči je

nikdy neviděl. A teď je tu další těhotenství a po něm bude následovat další porod a kojení. Interrupce nepřichází v úvahu, ovšem je pravda, že si navzdory nadšené reakci, kterou předvedl Cecilii, není ani v nejmenším jistý, co všechno bude další dítě obnášet. Od okamžiku, kdy s Cecilií začali s přebalováním, uplyne zanedlouho třináct let. Kdy už to bude stačit? Kdy to může člověk zarazit a říct ne?

– Tatí, ono to teče! Musíš to utřít!

Sofie ho zatahala za ruku.

– Nemáš nějaký ubrousky?

Sakra. Samozřejmě že žádné ubrousky nemá.

– Máme tu přece celý moře, usmál se na svou starší dceru. – Vůbec nevádí, když budeme trochu ulepený. Až půjdeme do vody, tak se to smyje. Hezky to dojez a pak půjdeme zjistit, jestli umíš plavat!

Prohrábl Sofii vlasy a jen tiše doufal, že ji jeho odpověď uspokojila.

KDYŽ SE PŘED NECELÝMI čtyřiadvaceti hodinami uprostřed noci probudila, nedošlo jí hned, co se děje. Ve snu byla s ním, líbal ji rty hebkými jako chmýří pampelišek. Přejela si jazykem po zubech. Stále ještě cítí jeho chuť. Pokusila se znovu zavřít oči, vrátit se zpátky do toho neškodného snu. Jenže v tom, aby se opět ponořila do onoho polobežvědomí, ve kterém se jí tak líbilo, jí něco bránilo.

Břicho jí stáhla křeč. Bylo tvrdé. Opatrně si na ně sáhla. Kolem třísel se jí střídavě napínal a povoloval pás bolesti, stahy postupovaly nahoru, vystřelovaly do bederní páteře. Napřed se vyděsila. Potom pocítila lhostejnost, možná dokonce jakési ulehčení. Jestli umře, byl její boj marný. Jestli umře, někdo se tím osvobodí, dál si ponese své tajemství. A ona zmizí i s dítětem. Být přivedená na svět matkou, která člověka nedokáže milovat. Naprosto nepřipustné. Naprosto nepřirozené. Historie se nechutně opakuje. Ona sama se právě stává kopií osudu, kterým tak hluboce pohrdá.

Jak je možné, že je jich tolik? Nebo že by se zbloudilé duše navzájem vyhledávaly v naději, že mohou těm, kdo jsou na tom podobně, poskytnout útěchu?

V duchu ho slyšela, jak vypráví o všech těch zoufalých myšlenkách, s nimiž vyrůstal, o svých představách a o všech těch otázkách, na něž neexistovala odpověď. Že by právě tohle byl důvod, proč od něj odešla, proč mu ani nechtěla poskytnout příležitost, aby se sám rozhodl?

Sevřela ruce v pěst a kousla se do rtu. V tomhle domě jsou tenké zdi. Kdyby křičela, mohli by to slyšet sousedi. A to nemůže připustit, musí být potichu. Nezbyvá jí než zvládnout to, co zvládnout musí, a přitom ze sebe nevydat ani hlásku. Bolest sílila, vkrádala se jí pod kůži, usazovala se v každé nervové buňce, v každém svalovém vlákně, jako by ji vyzývala k boji, jako by se jí vysmívala. Znovu se kousla do rtu. Utrpení ji provokovalo, probouzelo v ní zlobu, o níž do té doby ani netušila, že je ji schopna cítit. Zažívala snad její matka Ragnhild, když ji přiváděla na svět, něco podobného? Tak tohle jsou ženy na cestě k mateřství nuceny přetřpět?

Střídavě ji zaléval pot a rozechvívala zima. S každou kontrakcí prožívala větší a větší úzkost. Panebože, modlila se v duchu. Panebože, jenom ať už to přestane.

Nevyprané povlečení, pomačkané prostěradlo. Najednou vnímala všechny ty drobné, nechutné podrobnosti s odpudivou ostroť. Cítila, jak se jí látka nepříjemně otírá o záda. Sebemenší pohyb jí do těla vysílal výbuchy bolesti. Přestávek mezi křečemi bylo čím dál méně. Nakonec plula na vlnách nepřerušovaného utrpení. Jako by každé nadechnutí provázela rána bičem. Každá kontrakce připomínala rozžhavený řetěz ukovaný z ostnatého drátu.

Pak přiletěl roj rudých čertů s ostrými rožni, kterými ji bodali a pí-chali. Tančili kolem a řvali zlomyslným smíchem. Ze stínů vystoupil Ragnhildin obličej, její velké oči s těžkými víčky. Ragnhild, samotná velekněžka zloby... Jsou to snad Ragnhildiny ruce, které ji jako drápy nějakého dravce rvou na kusy, štípou a drásají?

Měla pocit, že jí podbřišek každou chvíli vybuchne. Bolest, strašná bolest. Teď už plakala, slané slzy jí stékaly do úst, přelévaly se přes okoralé, rozpraskané rty. Pokožka jako by se jí napínala, roztahovala.

Uprostřed pokoje stál černý anděl a vysokým jasným hlasem něco zpíval.

Najednou se jí prudce zvedl žaludek a ona se pozvracela do postele. V místnosti nikdo nebyl. Hlas umlkl a s ním utichla i ta jednotvárná melodie. Natáhla ruku, zašátrala po vypínači. Najednou strašně zřetelně vnímala, jak je opuštěná. Nikdo jí teď nepomůže, nikdo neodnese zašpiněné povlečení... nikdo ji neutěší, neukonejší. Sklouzla na podlahu, dřevo ji tlačilo do nahých kolenou. Po čtyřech se sunula směrem ke kuchyni. Podlaha se spoustou zažrané špíny. A prachu. Ale na tom teď nezáleželo, nezáleželo vůbec na ničem, ani na podlaze, ani na prachu.

Přitiskla se ke zdi u radiátoru. Vzepřela se nohama. Tady v rohu místnosti si připadala jistější.

Pokoušela se zarazit zvuky, které se jí draly z hrdla. Znělo to, jako když vrčí pes. Čerti byli zpátky a s nimi se vrátila i Ragnhild. Matka tančila po místnosti a šlapala po dceři ležící na zemi.

– Prosím, ne, přestaň, zašeptala dívka a ucítila další vlnu křečí.

Silné stahy ji rozjitřily, ztratila nad sebou vládu. Její tělo se násilím otevřelo a celé hořelo a páliło.

Ztratila cit v nohou, pevně zavřela oči, aby bolesti unikla. Z toho, co se teď dělo, se jí dělalo strašně zle, cítila odpor ke svým tělesným

funkcím. Na tom, co si je právě nucena protrpět, není nic krásného, vůbec nic. Právě naopak, je to čiré ponížení, nesnesitelná muka. Ten hrozný tlak, zuřivé tornádo v jejím nitru. Tělo se napjalo ještě víc, neznámý válečník, voják na stráži.

Také anděl se vrátil, nyní měl zkřivený obličej. Křídla z popela ji udeřila do tváře.

Ted' umřu, stačila si ještě pomyslet. Ted' umřu.

A pak křeč povolila, ustal tlak i horkost. Tělo se zklidnilo. Odezněl poslední stah a s tichým zvukem, jako když člověk udělá krok v bažině, z ní vyklouzlo něco mokrého a kluzkého.

Jakoby v údivu se naklonila dopředu.

Na dřevěné podlaze mezi jejíma nohama leželo dítě. Bylo celé zakrvácené a tělíčko mělo modrošedé, ale hýbalo se, svíralo a zase rozevíralo pěstičky. Natáhla se k němu, dotkla se ho. Jeho pokožka byla teplá a vlhká. Ulepená. Uchopila novorozeně a zvedla je ze země. Tiše zakňouralo, jako když zamňouká kočka.

Ještě jednou zatlačila. Po dítěti vyšla ven i placenta. Opustila její tělo spolu s pramínkem jasně červené krve.

To už je skutečně po všem?

Dítě na ni zamžouralo očima přivřenýma do úzkých škvírek.

Ne, tohle není konec.

Tohle je teprve začátek.

JOHN PŘIPRAVOVAL ZELENINU na salát a tiše si přitom pohvizdoval. Masové kuličky, makarony, jednoduché jídlo pro všední den. V kuchyni se vyznal a měl pocit, že když je sám, může se víc odvázat. I když je samozřejmě otrava, že tu nemá nikoho dospělého, s kým by si mohl popovídat. Sklenička vína by nebyla špatná, ovšem popíjet sám, když má zodpovědnost za děti... ne, to mu nepřipadalo správné. Cecilie nedorazí domů dřív než v půl desáté, musí jí nechat trochu jídla stranou. Omyl mrkve, okurku, křehký, světle zelený kadeřavý salát, rajčata krásně vyzrálá na slunci. Nejlepší z celého léta, dokonce i Willy, který byl v jídle pěkně vybíravý, občas milostivě pár kousků snědl, tedy samozřejmě až poté, co je důkladně obalil v bylinkové soli. Jak tak John škrábal pod proudem tekoucí vody mrkev, znovu mu na mysli vytanulo téma svoboda. A když myslí na svobodu, nemůže nemyslet na „ní“. I když už je po všem, je to pasé, je konec. Přesto však... Párkrát mu poslala esemesku, prý se s ním chce vidět. Popovídat si. Spojila se s ním přes Facebook, napřed chtěl takzvané přátelství odmítnout, ale nakonec neměl to srdce. Ovšem na její vzkazy neodpovídal, přinejmenším od té doby, co mu v jednom psala, že by se s ním chtěla vidět. Na ten tehdy zareagoval kategorickým odmítnutím. Věděl, že by Cecilii rozzlobilo, kdyby si se ženou, která málem zapříčinila jejich rozvod, byť jen vyplil šálek kávy. Ale přesto... Nemluvil by pravdu, kdyby tvrdil, že je s bývalou milenkou už úplně hotov. Někde v hloubi duše stále nosil střípek touhy. I když po ní možná touží víc jako po symbolu volnosti než jako po ženě takové. Byl vnitřně rozpolcený. Kdyby o tom začal moc přemýšlet, mohlo by to mít ničivé následky, on přece miluje svoji ženu. Cecilii. Matku svých dětí. Životní partnerku. Miluje ji, upřímně a vroucně. Proč je pro něj tedy tak těžké udržet myšlenky pod kontrolou? Proč mu pořád odbíhají stranou, proč prolévají u nevhodných představ?

Se zeleninou pracoval rychle a zkušeně, čistil ji efektivně. Do výlevky dopadaly dlouhé pruhy svrchní vrstvičky mrkve. Slyšel, jak si holčičky hrají, po té výpravě k vodě jsou samozřejmě pěkně utahané, bude je muset uložit brzy. Zapípal mu mobil. Esemeska od Williama. „*Najím se u Rasmuse. Přijdu později.*“ Takže u večere se u stolu sejdou jenom on s holčičkami – a snad i s Marcusem. Pro jistotu na mobilu

navolil číslo svého mladšího syna. Marcus telefon vzal až po čtyřech zazvoněních. Ano, hodlá na večeri dorazit domů. Bude tam za chvíli. V pohodě, odpověděl John. Potřeboval jenom zjistit, kolik jídla má připravit.

Co by se stalo, kdyby Cecilii přece jenom opustil? Kdyby dokončil, co začal? Ne, rozhodně ne kvůli té druhé. Ne kvůli ní, kvůli oné ženě s mladýma očima a hladovými rty, pevnými nadry a sobeckým egem. A kvůli komu tedy? Odložil oškrábané mrkve stranou a odstranil plastový obal z okurky. Vážně pitomý nápad, balit v létě zeleninu do igelitu. Krize středního věku, tak se tomu říká. Otcové od rodin, kteří se najednou rozhodli, že si budou užívat života, kteří začali dohánět, co jim za ta léta, kdy přebalovali a krmili děti, uteklo. Ne, neudělal žádnou chybu. Tedy neudělal žádnou chybu jako otec. Pokud jde o roli životního partnera, tam možná ano. Ale kdo někdy neudělá chybu? Kdo vždycky udělá všechno správně? Ostrý nůž krájel okurku na dokonalé plátky. John jeden vzal a vložil si ho do úst. Podíval se oknem ven, zelené listnaté stromy, hezky upravené záhony plné pestrobarevných letních květín. Ulice byly prázdné, nebylo k vidění ani moc aut. Vilová čtvrť kolem Lindängstorgetu byla v tuhle roční dobu poklidná, spousta zdejších obyvatel vyrazila někam pryč. Ani on nebyl zvyklý trávit větší část léta doma ve městě. Ale tohle léto bylo jiné než ostatní. O víkendu si mají s Cecilíí někam vyjet, jenom sami dva, bez dětí. Na zámek Sundbo, zařídila to samozřejmě Christina. Už dlouho po něčem takovém toužil. Jenže teď, když se ta příležitost skutečně naskytla, si najednou připadá nejistý. Co když z toho bude víkend plný hádek a sporů kolem Ceciliina těhotenství? Nasypal nakrájenou zeleninu do mísy, otevřel láhev s olivovým olejem. Salát bez zálivky je jako... hm, jako manželství bez kompromisů. Vtipné, Johne. Však ono to nějak dopadne. Bude to dobré. Musí. Dnes večer by si s Cecilíí měli ještě pořádně promluvit. Koneckonců mají jet na společný výlet, jenom oni dva. Proto by se na tu cestu měli nějak připravit, chce to trochu rozumné komunikace. Nestačí jenom milovat, je potřeba se také snažit být k sobě navzájem co nejupřímnější. Pokud to nyní dokážou.

Podíval se na hodiny. Půl šesté. Večeře bude hotová včas.

Pořád je něco.

NA FOTOGRAFIÍCH BÝVÁ vždycky léto. Děti běžící k vodě vypadají veselé, jako by byly plné očekávání. Kolik jí tehdy mohlo být? Tři, možná čtyři. V důvěřivém pohledu, který upírá do objektivu, je něco dojemného. Troška zmrzliny v koutku úst, tmavé vlasy rozcuchané. Někomu nezasvěcenému by se mohlo zdát, že tahle fotografie představuje dokonalý obrázek šťastného dětství.

Po návratu domů album vytáhla a položila si ho na klín. Vlastně ani neví, proč si ho nechala. Měla ho už dávno vyhodit. Spálit to staré haraburdí. Z těch vzpomínek ji bolelo srdce. Znovu se vynořily staré otázky. Proč? A ačkoli věděla, že na ně nikdy nedostane uspokojivou odpověď, nedokázala si je přestat pokládat.

O dětech se přece říká, že jsou „vytoužené“, ne? Že jsou tím nejlepším, co člověka v životě potká. Jenže nic v Ragnhildině vztahu k ní nenasvědčovalo tomu, že by snad pro svou matku kdy měla nějakou cenu.

Vzpomínala na všechna ta léta, kdy se na pláži plna závesti nenápadně ochomýkala kolem ostatních rodin. Obzvlášť kolem těch, kde byly holčičky stejně staré jako ona. Maminky braly své dcery na klín, rozčesávaly jim vlhké vlásy, pomáhaly jim převléknout se z mokrých plavek do suchých. Hltala jejich souhru očima, nemohla se nabažít pohledu na to, jak si spolu povídají, jak se smějí. Jak se objímají. Sedět mamince na klíně bylo pro většinu dětí něco úplně normálního. Zato pro ni to představovalo nesplnitelný sen. Neměla ponětí, jaké to je, když o člověka osoba, jež ho přivedla na svět, takhle pečuje.

Její otec byl zvláštní člověk, který jako by si nikdy ani nevšiml, co se děje. V zaměstnání tvrdě pracoval, z domu odcházel brzy ráno a vracel se pozdě večer. Ženské záležitosti, bručel, když přišla řeč na domácí práce a na děti, a o svou rodinu neprojevoval žádný zvláštní zájem. Něco jí napovídalo, že v otázce dětí měla vždycky hlavní slovo Ragnhild. Valter se zapojil pouze jako dárce spermatu. A pochopitelně také jako živitel rodiny. Tmavovlasá Ragnhild a její sny o tom, že bude něco tvořit, že bude malovat a zpívat. Možná ve své dceři viděla samu sebe, možná v ní nacházela něco, co nedokázala snést?

Občas se holčička pokusila své matce nějak přiblížit. Dělal všechno proto, aby se jí zavděčila, aby jí vyhověla. Snažila se koupit si matčinu

lásku tím, že bude hodná, šikovná, poslušná a ochotná. Nevyplatilo se Ragnhild vzdorovat, hádat se s ní. Nejvhodnější strategií bylo přizpůsobit se, nedělat potíže. Ale stejně si matka nakonec všímala jenom jejího bratra, tedy pokud si vůbec někoho z nich všímala.

Věnuj mi pozornost, měj mě ráda, chtělo se jí na Ragnhild občas zaječet. Co jsem ti udělala? Proč mě tak nenávidíš? Nebo se mi to jenom zdá? Ten chlad ji strašně bolel, byl palčivější než facky. Občas měla téměř pocit, jako by jí rány přinášely jakousi úlevu, na chvíli pocítila matčin zájem, její prchavou pozornost. Láska nehněvaná není milovaná, pravilo staré přísloví a ona tohle temné rčení velmi brzy pochopila. Lhostejnost byla často horší, nesla s sebou vědomí, že člověk tomu druhému nestojí ani za to, aby mu naplácal na zadek. Ale ona tomu pořád nerozuměla. Co provedla? Co udělala tak strašného, že se k ní její vlastní matka nechce znát?

Prudce zavřela album a odložila ho stranou. Nejspíš je načase, aby se smířila s tím, že její dětský protějšek na oněch pestrébarevných fotografiích je všechno, jenom ne šťastný. Ale až dosud to všechno nějak zvládala. Uznání, jehož se jí za poslední rok dostalo, překonávalo všechna očekávání. A čeká toho na ni ještě víc. To, co právě prožívala, bylo neuvěřitelné, ale zároveň ji to i trochu děsilo. Toužila snad její matka právě po tomhle? To o tomhle si myslela, že to musela obětovat?

Zazvonil jí mobil. Byl to on, muž, se kterým se kdysi seznámila, který ji přiměl, aby začala doufat. Proč to tedy nezvedne, proč nechá telefon vyzvánět? Má strach, nic jiného v tom není. Za všechno může strach, to ze strachu jedná tak nelogicky. Když se nad tím zamyslela, bylo jí jasné, že je tomu skutečně tak, a to poznání ji zbavovalo sil a vyvolávalo v ní smutek.

Možná nad ní Ragnhild nakonec přece jenom zvítězila.

Možná si opravdu nezaslouží, aby ji někdo miloval.

- TO JE DIVNÝ! vzhledla Hanna od monitoru počítače, když Cecilie vstoupila do provozní místnosti. V tu chvíli se ozvalo další pronikavé zazvonění.

Obě porodní asistentky se po sobě podívaly a Hanna si povzdychla.

- Můžu se zajít podívat, co se to tam děje, nabídla se Cecilie.

- To by bylo fajn, přikývla Hanna. - Ten zvonek zvonil už několikrát a já pokaždý zmáčknu bzučák, abych otevřela, ale nikdo se tu neobjeví a vyzvání to dál! A mně teď právě volala jedna maminka v šestatřicátým týdnu, že má dojem, že jí praskla voda. Tady, ročník sedmdesát sedm, druhý dítě. Matka sem přišla ze Somálska.

Hanna ukázala na monitor.

- Předtím měla rizikový těhotenství.

Cecilie přikývla.

- Jen sed'. Já se k těm dveřím zajdu podívat.

Je příjemné, že už brzy půjdu domů, říkala si, když šla chodbou. Bylo už skoro devět, služba jí za chvíli skončí. V devět nastoupí noční směna. Na půl cesty ke dveřím spatřila známou postavu.

- No ne, ahoj, pozdravila ji Gun, postarší porodní asistentka, se kterou se Cecilie setkávala při nočních službách. - Ty jsi tu už teď?

- No jo, je to zvláštní, co? usmála se Cecilie do poněkud zachmuřeného obličeje, orámovaného šedými vlasy ostříhanými na páže.

- Vzala jsem si záskok. Volala mi Tatiana. A jí se hrozně těžko říká ne.

Kolegyně se zašklebila jako někdo, kdo tohle dobře zná.

- Já si minulý týden taky vzala noční navíc. Že se tam nahoře nikdy nenaučí líp plánovat... Mimochodem, už jsi slyšela, že se začalo s propouštěním? Doslechla jsem se, že Monika a Lisbeth ze čtrnáctky možná budou muset odejít.

Propouštění. Z toho slova jí přeběhl mráz po zádech. Trhla sebou, jako by se pokoušela informací, kterou jí kolegyně právě sdělila, ze sebe setřást. - Ale u nás snad zatím nikdo?

Gun pokrčila rameny.

- Co jsem slyšela, tak ne. Tedy alespoň prozatím. Ale člověk nikdy neví. Každý ráno jsou toho plný noviny. Výpovědi a úsporná opatření. To se přece týká i nás ve zdravotnictví. Jako kdyby se jenom proto, že

je krize, přestaly rodit děti!

V tom okamžiku se zvonek u vchodu ozval znovu. Pronikavý zvuk jím padl do rozhovoru. Přerušil ho.

– Musím jít otevřít, poznamenala Cecilie omluvně. S Gun nebylo snadné dát se do řeči, když se to však už jednou povedlo, bylo dost obtížné rozmluvu ukončit. Teď starší žena jenom přikývla a vydala se opačným směrem než Cecilie. Ta přidala do kroku. Posledních pár metrů k těžkým dveřím z oceli a skla už skoro běžela. Rychle zmáčkla tlačítko automatického otevírání, a když se dveře se zasyčením rozestoupily, postavila se mezi ně. Dovnitř pronikl chladivý vzduch nedělního večera, venku se začínalo stmívat. Cecilie se rozhlédla po prázdném prostoru před vchodem na oddělení. Nikdo tam nebyl. Že by nějakí uličníci zvonili na zvonek porodního oddělení jenom tak pro legraci? A v tuhle hodinu? Zachvěla se. Přes den bylo sice teplo, ale letní večery byly ve Švédsku o poznání chladnější. Naštěstí byla natolik prozíravá, že si s sebou vzala teplý svetřík. Bude jí v něm příjemně, až se za chvíli vydá na cestu domů. Zkřížila si paže na hrudi a chvíli tam jenom tak stála. Už se chtěla obrátit a zajít dovnitř, ale vtom cosi zaslechla. Jakýsi zvuk, který zněl jako tiché zaskřípání dveří nebo zakňučení štěněte. Jenom o trochu silnější a svým způsobem určitější.

– Haló, zavolala směrem k liduprázdné ulici a zaparkovaným autům. – Haló! Je tam někdo?

Žádná odpověď.

Vtom jí pohled sklouzl na jakýsi raneček, který ležel pod rampou vedoucí ke vchodu na oddělení.

– Co to proboha...

VÍC UŽ VŠAK ZE SEBE NEVYPRAVILA, měla pocit, jako by jí z hr-
dla vyprchal všechn vzduch. Později se jí v hlavě přehrával znovu
a znovu právě tenhle okamžik: jak spatřila tu nepochopitelnou věc,
jak se její tělo na zlomek vteřiny šokem a ohromením jakoby propadlo
do sebe, jak její ruce zatápaly naprázdno ve vzduchu. Ústa se jí otevře-
la, možná jí přes rty přešel i nějaký zvuk, rozčilený výkřik, ale možná
ze sebe nedostala ani hlásku, jenom lapala po dechu. Ta chvíle se jí
vryla do paměti, vzpomínala si, jak její nohy došlapovaly na zem, jak
se sehnula, jak se dotkla čehosi měkkého. Nelogické. Celé to bylo na-
prосто nepochopitelné.

Napřed ji napadlo, že to, co vidí na zemi, je nějaká hodně realis-
tický vyvedená panenka, umělohmotné nemluvně v životní velikosti,
jaké měla i Sofie a které se dalo oblékat, koupat a krmit. Avšak v pře-
nosné tašce na dítě plakalo skutečné miminko, zabalené do bledě-
modré deky. Tichý zvuk sílil. Dítě nabralo vzduch do plic a vzápětí ze
sebe vydalo hlasitější zakňourání. A pak ještě jedno.

– Ach, panebože, vyjekla Cecilie. – Panebože!

Rychle zvedla dítě z tašky a přitiskla si ho k hrudi. Potom se ješ-
tě jednou rozhlédla kolem sebe, jako by doufala, že se objeví nějaké
přijatelné vysvětlení, že se někde nedaleko vynoří jeho rodiče... Ma-
minka těsně po porodu se někdy může chovat iracionálně, možná si
najednou vzpomněla, že nezaplatila u automatu parkovné. Hm, a co
pak? Že by odložila dítě na zem, kde by na ně mohl někdo šlápnout?

Cecilie tam stála obklopená letním soumrakem a s miminkem
v náruči a pokoušela se nějak si to všechno srovnat v hlavě. Počkala
ještě pár minut a přitom pozorovala zaparkovaná auta. Ale jak vte-
řiny ubíhaly, stále jasněji si uvědomovala, o co jde. Dítě, které drží
v náruči, je opuštěné. Někdo ho položil vedle přístupové rampy a pak
zazvonil na zvonek.

Zpod pokrývky vykukovala drobounká tvářička. Bezzubá pusinka
pátrala po prsu. Malá hlavička jako by se jí zavrtávala do hrudního
koše, pusinka se otvírala, ručičky bezmocně máchaly ve vzduchu.
Cecilie přiložila magnetickou průkazku ke čtečce, a když se dveře ote-
vřely, rozběhla se zpátky na oddělení s dítětem pevně přitisknutým
k hrudi.

JE PRAVDA, ŽE NA RUCE mám dítě a v jeho očích vidím se? Že voda se třpytí, zem že hřeje, nad námi nebe modrá se? Jaká je doba, který je rok, kdo já jsem, jak mé jméno zní? Uzlíčku smíchu s plavými vlásky, jak ocitl ses v mém náručí?

To se Cecilii, když nesla nalezené miminko chodbou nemocnice, mimoděk vybavila slova klasické básně Erika Lindorma.

Já žiju, já žiju, já na zemi stojím, a kolem mě jdou dějiny. Já milion let snad čekal jsem na tenhle okamžik jediný.

Ona asi také čekala, koneckonců čekají všichni a pořád. Na okamžik, který bude pro jejich život rozhodující, v němž se stane něco zásadního. V jejím případě byla rozhodující chvíle, kdy se seznámila s Johnem. Ale tohle bezejmenné děťátko v jejím náručí má budoucnost nejistou. Spěchala do provozní místnosti. První, na koho narážila, byla Iris, po ní následovala Hanna. Už nadešel čas na předání služby, večerní směnu vystřídá noční. Všechny porodní asistentky shromážděné v provozní místnosti upíraly oči na velkou obrazovku před sebou. Cecilie si mezi nimi proklestila cestu a zastavila se uprostřed místnosti.

– Mám tu dítě, prohlásila a její vlastní hlas jí najednou připadal cizí. Ještě pořád se jí špatně dýchalo, srdce jí bušilo jako splašené. Miminko jí v náručí kňouralo a ona ho jemně houpala. Přitom se očima setkala s pohledy svých kolegyň. Některé z nich se kupodivu usmívaly, slyšela, jak se místností šíří vlna smíchu. Vypadá jako blázen? Má snad rozčuchané vlasy nebo tričko nakřivo? Netušila, proč jí právě teď přicházejí na mysl takovéhle nepodstatné detaily. Jak má člověk říct, co říct chce? Jak se nejlépe vyjádřit, aby vás ostatní pochopili? Cecilie sama slyšela, jak hloupě její slova zní. Mám tu dítě. Ale v určitém smyslu bylo těžké myšlenky zformulovat. Na to byla v příliš velkém šoku.

– Nojo, haha, však jsme tu taky na porodním oddělení, poznamenala jedna z porodních asistentek. – Děti tu máme habaděj.

Pár dalších se zasmálo. Mají za to, že jsem se zbláznila, stačila si pomyslet. Připadá jim, že jsem přišla o rozum. Stojím tu s dítětem v náručí a plácám nesmysly.

– Ale ne, vy to nechápete! To dítě leželo venku na parkovišti. Právě jsem ho přinesla, řekla nahlas, aby překřičela smích ostatních.

V místnosti se rozhostilo ticho. Viděla, jak rozveselené obličejy jakoby zpřísněly. Porodní asistentky si vyměňovaly nevěřící pohledy.

– Ale... co to povídáš?

První zareagovala Gun. Zvedla se ze židle a popošla k Cecilii. Vzápětí se k ní připojily další kolegyně.

– Ano, právě jsem to dítě našla ležet venku před vchodem. Nikdo jiný tam nebyl, očividně ho tam nechali a odešli, leželo na zemi a plakalo. Já taky nevěřila vlastním očím, jsem z toho v šoku!

Cecilie teď mluvila rychle, slova se jí překotně hrnula z úst.

– Zkoušela jsem volat, říkala jsem si, že třeba někde poblíž někdo je, ale nebyl tam skutečně vůbec nikdo... A venku už je teď skoro tma. Nebyl tam vůbec nikdo. Ani živá duše! Tenhle chudáček maličký ležel na zemi a plakal a já ho vzala dovnitř... Ale nemůžu to pochopit. Zažil někdo z vás někdy něco...?

– Zavolej dětského doktora, brnkni na psychiatrii... jsou tu nějaký případy? A taky... na policii!

Hlasy kolem ní zesílily.

– Já se o to ubožátko postarám, nabídla se Iris.

– Ba ne, takhle se to dělat nedá, namítla další porodní asistentka.

– Jenom než se zjistí něco bližšího.

– Když tak bych ho mohla vzít k sobě domů, navrhla Cecilie.

– Ale on si ho určitě někdo co nevidět vyzvedne, nemyslíš? podotkla Gun. – Možná někdo jenom na chvíli zpanikařil, ale teď už si uvědomuje, že udělal chybu.

– Poznáváte některá to dítě? Je to jedno z... z našich?

Najednou mluvily jedna přes druhou a skákaly si navzájem do řeči. Šok vystřídalo hlasité mumlání, které postupně sílilo. Padala slova jako „naprosto neuvěřitelný“, „já tomu prostě nemůžu uvěřit“, „panebože“ či „nepochopitelný“. Atmosféra na oddělení neměla daleko k chaosu. A do toho všeho začaly vyzvánět dva ze tří telefonů na psacím stole.

– Děvčata, prosím o klid ve třídě, křikla Iris. – Máme tu porodní oddělení, které musí nějak fungovat! Nalezenec nenalezenec, jedou nám sem další nastávající maminky. Takže bychom měly vymyslet nějaký plán. Tedy ne že bychom měly nějaké zavedené postupy, co dělat s opuštěnými novorozenátky...

- Tak si prostě budeme muset vytvořit nějaké nové, prohlásila Gun.

Uprostřed všeho toho zmatku se miminko dalo do srdcervoucího pláče. Cecilie, která ho pořád ještě držela v náručí, se zmocnilo po-dráždění.

- Vždyť je to koneckonců pořád jenom miminko, vyhrkla. - Mi-minko bez rodičů, ale to už se nějak vyřeší. Jak už jsem říkala, v nej-horším si ho přes noc vezmu domů. Ovšem ze všeho nejdřív bychom to asi měly ohlásit na policii.

Když konečně dorazila dětská lékařka, nejhorší pozdvižení už trochu utichlo. O chvíli dřív se objevili dva policisté a sepsali hlášení o „opuštěném dítěti“. Cecilie jim musela převyprávět, jak dítě našla, a vysvětlit jim, že ne, nic podezřelého neviděla. Zavolali také na sociální odbor a někdo odtamtud měl zanedlouho dorazit do nemocnice. Život na od-dělení jako by se postupně vracel víceméně do normálu. Do normálu, který ale zase až tak normální nebyl.

Proběhlo večerní hlášení, i když se na něj soustředily o něco méně než obvykle. Navzdory nastalému zmatku přijdou dnes v noci na svět další děti – stejně jako kteroukoli jinou noc, kteroukoli jinou hodi-nu po celý den, po celý rok. Do nemocnice mířily dvě prvorodičky a k tomu ještě jedna nastávající maminka, která už předtím rodila.

- Cecilie, už bys toho tady měla nechat a jít domů, poznamenala Iris. - To malé bude v pořádku, my se o něj postaráme, to přece víš.

Cecilie však jen zavrtěla hlavou a zůstala sedět s dítětem v náručí.

- Ještě nikam nejdu. Ne, dokud nebudu vědět, že je v pořádku. Mám pocit, jako bych za něj byla zodpovědná. Koneckonců to já ho našla. Ne-můžu si prostě jen tak odejít, dokud nebudu vědět, že mu nic nechybí!

- Jasně, chápu, přikývla Iris. - Dělej, co uznáš za vhodné.

Cecilie miminko položila na přebalovací stůl na ošetřovně a přitom ho šeptem konejšila. Mladá dětská lékařka v bílém plášti a se steto-skopem kolem krku, která se představila jako Malin Tollanderová, vypadala ohromeně.

- A to dítě jste venku na parkovišti našla vy?